PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VII КВІТЕНЬ — APRIL, 1966 ЧИСЛО 4

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VI
Ч. 4

КВІТЕНЬ, 1966
Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська — редакторка, Анна Токарик — голова Союзу, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Тоня Горохович, др. Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

APRIL, 1966
Monthly Publication

VOL. VI
No. 4

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $4.00
Subscription in other countries 4.50
Single copy ..... .50

Address:
PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи. Дописи, які поміщуються в інших часописах, редакція містити не обіцює — уникаємо повторювання.

Не поміщені рукописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначенним застереженням.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

О. Лятуринська — Теплінь 1
Т. Горохович — Думки під Великдень 1
Б. Лепкий — І наче сон 2
О. О. Дучимінська — Великодні спомини 3
Л. Лисяк — Звичайне людське серце 5
І. Гургула — Гаївки 6
Д. Б. — Дещо про виховання 7
С. Стечишин — Гуртки книголюбів 9
„К. С." Наполегливий імігрант 10
Р. Драган — Сучасні завдання наших музеїв 11
"Т. Т." — Roxolana Roslak 15
А. Ключко — На поміч домові старших 17
Ю. Гайдар „Нові паростї під старим каменем 18
Відділ для дітей 22
Громадська і родинна хроніка 24
Річні звіти 27
А. Буряник — Українська вишивка 30
О. Фарина — Домашне господарство 31

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

для Ваших дітей у юнацькому віці — це передплата за цікавий гарний ілюстрований місячник

ЮНАК

Річна передплата $5.00.

- **Порадьте Вашим друзям і знайомим, щоб запренумерували „Юнака" для своїх дітей.**
- **На бажання висилаємо безкоштовно показове число.**

YUNAK Magazine

2199 Bloor St. West, Apt. 10 Toronto 9, Ont., Canada

Ви можете набути в нас книжку

„УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ"

Марії Пастернакової

Є це рідкісна книжка про танцювальне мистецтво. Познайомтесь з культурою танцю, його прадавньою історією, його етапами, народніми танцями, клясичнимм балетом і мистецьким модерним танцем, пізнайте сучасних українських балерин, що здобувають місце, хоч і на чужих сценах, але з українським імям, балетах.

Книжка здобула широкий відгомін у пресі, поважне число прихильних рецензій були поміщені в різних часописах і журналах. Видання дуже гарне, на добрім папері, багато ілюстрована. Стор. 215.

Ціна $3.00 з пересилкою.

Замовлення слати:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.

Василь Симоненко — **Берег чекань.** Вибір і коментарі Івана Кошелівця. Видавництво Пролог 1965. Нью Йорк. Портрет автора. Стор. 223.

Євген Онацький — **З чужого поля** Видання Українсько-Американської Видавничої Спілки в Чікаго, ЗДА. 1965 р. Стор. 145. Мистецька обкладинка.

Роман Завадович — **Казка-вигадка** — смішна про ведмедя ласуна. Малюнки В. Вербицького. Нове змінене видання. Видано заходами Обєднання Працівників Дитячої Літератури. Торонто 1966 — Нью Йорк. Стор. 31.

Чи ви вже вислали вашу передплату на журнал на біжучий рік? Коли ні, зробіть це тепер. Не чекайте на упімнення, бо ми числимо на вашу свідому волю. Наліпка на журналі показує дату, доки ваш журнал заплачений. Поможіть нам виконувати нашу спільну громадську працю справжньою кооперацією.

Адміністрація.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК VII КВІТЕНЬ, 1966. Ч. 4

Думки під Великдень

„Довкола сяйво, квіти і тепло...
Христос воскрес!... Тендітний брязк кидила...
Старих хрестів заквітчане голо...
І жайворонків пісня многокрила...”

(Леонід Мосендз, „Волинський рік”)

Такими образами малює Леонід Мосендз Великдень, поринаючи споминами в дитячі роки. „Дай рученятко, серденько Марійко! З тобою помандруємо удвійку у ті часи, що мов би синій дим, з багать чабанських в'ється ще нестійко...” І веде поет свою доню в оселі своїх прадідів на Волині, в країну незабутніх чарів. Розказує їй про свої дитячі переживання радостей Великодня, Різдва, Зелених Свят, багатих традицій у давньому християнському волинському році. Ось провесна з набряклими вже соком голими верховіттями, а там весна і молода прозелень та ніжний її цвіт. Летять з таємного вирію ключі пташині. Стільки захвату для весни в дітей, що хочеться їм мати крила, летіти у підзоряні простори.

Але крім радости весни була у них потреба сповіді й покути, „поклонів” і молитов перед темними іконами. У них радість з богослужби Вербної неділі та з дотику котиків-бруньок чергувалася з глибинню Божої скорботи у Страсний Четвер.

Палко жданий Великдень пам'ятається радісним храмом, що співав воскресну пісню про переможену „Смертію смерть”. Пісня виносилась з храму та наповняла цілий світ. А дома — великодній стіл. На ньому ж писанки сміялись візерунками складними, стояли мов на параді високі „баби”, ковбаси, шинки, аромат їх змішувався із пахощами тортів, фаршів, пасок та мазурків.

У святкуваннях Навського Великодня деревлянські предки лучились із живими на врочистій тризні. Могили вбирались у квітчасті шати — рушники, обруси, хустки, на них писанки і крашанки, книші, а в повітрі аромат тополь і пелюстки вишневого цвіту... І дивна сила в грудях — тривалість поколінь. В акорді молитовного співу, в леготі весняних ароматів в промінням ласкавого сонця „людині дух з'являється відвіку”.

„Не схибиш ти, дитино, вже з дороги, яку тобі проклав Волинський Рік” каже поет. Він вірить, що з'єднатись з родом духовими вузлами найкраще за плекання традицій і звичаїв, пов'язаних із релігійними святкуваннями. „...з тих слів, приречених дідизні, із тиші наших відданих сердець” виростає сила. Вона об'явиться у народньому творцеві, пророкові, вождеві, який вестиме народ до ідеалу Воскресіння.

**
*

Багато з великодніх традицій плекаємо ми в Канаді. Та чи ж однакова їх сила з тими, що діяли на нас в Україні? Чи з відданими серцями прирікатимуть дідизні покоління, народженні поза Україною? В яких обставинах з'являється їм дух предків сповнений скарбами християнської віри в нашому православному обряді? Чи сприймають ці покоління красу нашого релігійного обряду так глибоко, щоб в них могла повторитись дійсна сила! І чи крім радости Вербної неділі є в них потреба молитов перед старими іконами, крім урочистостей Великодніх богослужб; потреба поклонів, сповіді й покути? А що з захопленням ідеями правди, лю-

---

О. Лятуринська

ТЕПЛІНЬ

Теплінь Теплінь!
Пречисте небо заясніло.
На плечі кинувши чекмінь,
шляхом безжурно йде Ярило.

Дух димляний
від пари тьмяно, яро грає,
щезає сніг з озимини,
там преться туга житяная.

Ярило йде.
Куди ступне — підводить зело.
Куди погляне — квіт цвіте.
Ярило йде навпрост весело.

Врочистая
красо дівоцька, з неба брами
спади росою чистою,
злети прозорими дощами!

Поля, родіть!
Ліси, співайте: Понад берег
вам сонця і води політь,
вам пригорщі кільчастих зерен.

бови, добра, краси у нашому зматеріялізованому довкіллі? Чи молодь наша мріє про крила, щоб летіти у підзоряні простори? Ці і багато інших питань насувається у передвеликодньому часі, часі, посту, покути, самозаглиблення — аналізи своєї душі.

Сподівання ж радости Воскресіння наводять інші думки. Будять вони віру, скріплюють волю, збуджують силу. І ось родяться пляни. . . При наших церквах плекатиметься не тільки прив'язання до православного обряду, але й чистота його, розуміння всієї його глибокої символіки, теологічної основи, історичної правди, мистецької краси. Щоб могло це ставатися, треба допомогти кожному прокласти кладку поміж скарбницею культури народу та індивідуальним серцем і розумом. — Кладку цю прокладати можна найскорше й найуспішніше знанням рідної мови. А за цією прокладеться багато інших! Бачиться нам у кожному Відділі СУ, СУСК, СУМК гуртки плекання різних ділянок етнографії: танків, співочий, вишивання, писання писанок, примінення народнього мистецтва до модерного одягу, хати, гуртки читання книжок, вивчання українознавчих предметів, словом плекання культурної спадщини нашого народу, а з тим і особистої культури кожного. До всього цього треба фахівців. Ними може стати молодь, вивчаючи на університетах ті дисципліни, що в'яжуться із українознавством. Прикладом в цьому може послужити пані: Соня Стратійчук-Ціпівник і Рома Стратійчук-Франко з Саскатуну, що про них писала п. Н. Когуська у березневому числі „Променя", 1966.

Думки ці наші реальні, і які ж вони цікаві, творчі! Розгорнення такої праці по церквах та організаціях давало б не тільки успіхи громадам, але й скрашало б наші будні, додавало б радости в житті, допомогло б тим, які через різні обставини піддаються негативним почуванням, мобілізувати сили, збагачувати наше життя такими подіями, думками і переживаннями, які гріють теплом і дають корм життєдайним почуванням на ціле життя. Коли ж сьогодні, читаючи „Волинський Рік" Мосендза в нас родяться оці думки під Великдень — це тому, що передали нам предки любов до традиції, що „. . ми не вмерли! Лиш тамуєм дух! Бо він не мертвих Бог, але живих-"

Тоня Горохович.

Богдан Лепкий

І наче сон являється мені. . .

Ще й нині бачу церковцю стару
З дубових брусів, наче на картині,
Доріжка вється під гору,
Село лежить в долині.

„Жучка" і „Зельмана" й „Воротаря",
І „Зайчика" й „Через попові лози",
Крізь прірву літ так чую я,
Неначе сміх крізь сльози.

І наче сон являються мені
Сільських дівчат веселі хороводи,
Лунають співи голосні
Немов весняні води.

Не знаю, чи ще церковця стара
Стоїть, чи гагілок там ще співають,
Та на Великдень буду я
З тобою, Рідний Краю.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! *ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!*

У цей світлий день Воскресіння Христового вітаємо членок Союзу враз з їх родинами, читачів журнала „Промінь". Шлемо наш Великодній привіт всьому українському народові в Україні й поза нею в широкому світі.

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Анна Токарик, голова. **Орися Сушко,** секретарка.

ОЛЬГА ОЛЕКСАНДРА ДУЧИМІНСЬКА

Великодні спомини

Присвячую своїй Доні замість святочних бажань.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Ці поетичні образи „Великодніх споминів" письменниці Ольги Дучимінської з часів визвольних змагань українського народу за своє державне життя по першій світовій війні в Західних землях України.

Дуже мила ця присвята „Доні". Доня — це тепер дорога пані Оксана, яка віддала частку своїх трудів українській науці та свої труди безперестанно несе в користь української спільноти. Хай же ці святочні материні побажання прилинуть до Оксани у ці великодні дні та зогріють її теплом материнського привіту рідного Великодня.

**
*

Весною — коли на деревах та кущах позавішувані бруньки та оксамитні „базі", а розорана земля своїми пружливими грудьми тужить пристрастним бажанням та дихає життерадісним пахом — тоді, наче дим ладану святиню, так серце людини вповивають спомини. По весняному блакитному небі пливуть білі баранички хмар, а у душі зеркалиться спомин, як по блакиті молодої душі плили колись золотії мрії. Розмотуються спомини наче прядиво, тонке, мягеньке мов шовк то знов шорстке, помотане, якого життя не встигло розплутати.

А які ж спомини сходять на душу у велике свято Обнови — Воскресіння. Великодними дзвонами гомонять в душі то сумними великопятницевими калаталами.

— — — — — — — — — — —

Була весна... Ця весна ,коли майоріли золото-блакитні хоруговки на вершках будівель, а знак св. Володимира панував над селами та містами. Була весна в часі, що наказував своє „я" ставити на другому місці, бо прийшла „Вона" — якій треба було дати все, що людина може дати найкращого зі своєї душі, щоби скріпити її. Була весна великих надій, доброї волі та безмежнього бажання... і великого Свята Воскресіння.

— — — — — — — — — — —

Великодна пятниця. На фронт шлемо транспорт з великодними дарунками для тих, які несли свою молодість, а може і життя — за велику Ідею, за нас усіх:..

Збірною точкою був Стрий. Відси їхали наші транспорти разом. (Стрий, Долина, Болехів). Більшу частину товарового ваґону виповняли дарунки. Нас їхало четверо і один офіцир. Широкі двері ваґону були розсунені і перед нашими очима мов у кіні пересувалися весняні краєвиди. По озимині ходив теплий уже вітер, чесав та грався густою чуприною засіву, придорожні верби стояли у блідо-зелених серпанках, а лози цвіли білим оксамитом.

Біля полудня доїхали ми до Щ., де на нас чекали підводи. На головній кватирі приймав нас Бізанц. Балакав тільки по німецьки. Цікавився життя у запіллі і розпитував кожного зокрема про місцеві відносини околиці. Балачка йшла свобідно і весело. (Боже своя армія!), хоч у гутірці час від часу все таки бреніла якась непевна нотка. Доля ще важилася. По кількогодиннім побуті ми відїхали. Відїздили з цим переконанням, що запілля теж мусить бути фронтом. Але своїм до дому ми везли дарунки: бадьорі вістки і віру в майбутнє. У запілля з фронту все возили всі найкращі вістки. Там ніколи не сміє бути зневіри.

— — — — — — — — — — —

Увечір при приїхали до Стрия. Та тут ніхто не міг поінформувати мене, коли поїзд іде у мою сторону. Міг відійти зараз, а міг аж завтра. А мені було спішно вертатись. Ще так багато роботи в хаті і поза хатою У цьому році надходило подвійне свято воскресіння і треба було його зустрінути як слід. Ми улаштовували свячене для тих, яким святі обов'язки казали кинути хату, родину і бути далеко від них. Треба було їм дати бодай ілюзію рідної хати та родинного тепла.

Було холодно, сон морив, а втома валила з ніг. У ці часи відбути подорож на просторі яких 100 км. — це була дуже довга історія. На двірці було повно війська. Вояки теж ждали, щоби їхати, але їхали кудись у невідоме. З обличчя одних виглядала втома, другі стояли гуртками, голосно розмовляли, сміялися, а з молодих лиць била бадьорість і цікавість жит-

тя. Що воно їм принесе?.. Куди заведе їх цей поїзд у невідоме! А ще інші спали. Помучені голови колихалися, сон клонив їх злегка на груди... Прокидувались... знов засипляли... Щось снилося... Це ж наближався Великдень, свята — а вони їхали від цих свят!

Моя перев'язка на рамени з червоним хрестом, була щось у роді перепустки. Я пішла між поїзди розвідати, чи не зможу бодай десь причіпитись, хоч би до вантажного. Ніч була ясна, тиха, у природі все спало — а десь далеко з опівночі гудів лиховісний гомін гармат. Гудіння йшло від сторони, з якої я щойно вернулась. Невидна рука стискала серце острахом. Було враження судової залі. Наша справа стояла, здавалося, добре, але присуду ще не було. А ми очікували його кожної хвилини. Цей гомін міг бути саме цим присудом... Там, десь далеко, був вогонь... лилася кров і — падали молоді дуби скошені, мов трава.

Вкінці на бічних рейках наткнулася я на санітарний поїзд. Довгим білим вужем простягся у темряві між поїздами. Тут стояло їх ціле місто. Їх сліпі очі німо відзеркалювали світло місяця, а на санітарному червоні хрести відбивали кривавими плямами. Був порожній. Та тут ненадійно стрінула я знайомого доктора Щ. Він сказав мені, що цей поїзд іде саме у мою сторону, але коли саме — не знати. На кожний випадок відійде. Примістив мене у вагон, призначений для лікарів і на аптику. І що найважніше у дану хвилину для мене: тут була постіль. Ключ заскрипів у замку і я залишилась сама одна мов вязень.

Відкись виповзла тепер моя довго опановувана втома зв'ялила мене зовсім. Я хотіла ще зібрати свої враження за той день, але хутко у мене все переплуталося: за столом на фронті я бачила цих жовнірів з двірця, а старшини фронтові сиділи з наплечниками у почекальні... Червоні плями хрестів на ваґонах злялися в одну велику і були на нашому великодному столі... Десь співали гагілок...

Коли я прокинулася — зоріло і поїзд їхав. Я з тривогою кинулася до вікна, бо може в останній хвилині змінили напрям і я відїду далеко від буденних обов'язків. Але ні! Поїзд мчав добре знаною мені дорогою.

У пізне полудне ми приїхали до Б.

— — — — — — — — — — —

Просто з двірця поїхала я до Кобринської, яка нетерпляче ждала на мої фронтові вістки. Відтак переказала звіт у Червоному Хресті. Тоді ми ще не знали, що в годину по нашому відїзді зі Щ. противник проломав фронт і що цього дня впав уже присуд... Цього всього ми ще не знали і це нам дало ще змогу „веселих" свят. Великосуботній вечір того дня так чомусь спішився, що нас застав ще при підготові завтрішнього свята.

— — — — — — — — — — —

І настала велика година... Вдарили воскресні дзвони, покотили свої радісні голоси подвійного свята по широкій українській землі. Високо хвилями етеру плили аж у Київ, продиралися на зелену Буковину, падали соборною піснею у Закарпаття... Христос воскрес!

Хвилювали груди повні надій. Тремтючими руками вели ми своїх дітей до церкви. Цих наших найменших не сміло бракувати на сьогоднішній великодній відправі. Хотілося на їхніх молодих душах витиснути спомин цього великого дня якимось ніколи незатертим знаком. Бажалося, щоб оті великодні дзвони залишились в їх памяті і гомоніли вічним споминоном...

Природа святкувала з нами. Соняшне око сміялося всім назустріч... над нами голубий, безхмарий степ! Жайворонки та коси співали п'яні радощами життя. Били великодні дзвони. Золоте сонце з'єдналось із блакитом, як на наших прапорах.

— — — — — — — — — — —

А потім спільне свячене. Всі ми хотіли поділитися Божими дарами і розломити хліб рівности. Наша дітвора прибрала столи першими весняними квітами для дорогих гостей, які йшли в незнане, а яким належалась від нас повна пошана. Радісно йшли балачки та промови, настрій став щирий, родинний. Довго ми сиділи разом. Жаль було розходитися... Їх, оцих молодих — надію майбутньости, кожної хвилини могли покликати туди, відки може і не було вороття...

— — — — — — — — — — —

А потім — у вечірні сутінки — моя маленька доня зробила родичам несподіванку. Відграла перший кусень, який вивчила на фортепіяно „Казку дідуся". З-під її дрібоньких пальчиків плила казка, в якій шукали ми мотивів сучасного... Це був останній наш „родинний" Великдень, бо вже ніколи більш наша мала родина не святкувала разом! Цей грім, який ударив у велику Будівлю, спалив і нашу хатинку і ми вже не віднайдемося, мабуть, ніколи. Так, усе минуло, мов казка...

— — — — — — — — — — —

Подвійне воскресіння залишилось далеко

Леся Лисак

ЗВИЧАЙНЕ ЛЮДСЬКЕ СЕРЦЕ

ВІД РЕДАКЦІЇ:

З ім'ям письменниці Лесі Лисак все частіше стрічаємось на сторінках часописів або журналів. Поміщуються там мініятюрні перлини, які так глибоко торкають і зворушують читача, як гаром свого високого мистецтва слова, художнім виконанням і глибиною свого змісту.

Леся Лисак живе в Ню Йорку. Є це молода віком письменниця, яка своїми теперішніми працями заповідає далекосягле місце в гурті літературної еліти.

Щоб познайомити наших читачів з працями Лесі Лисак, ми дозволили собі передрукувати зо „Свободи" її есей „Звичайне людське серце", яке так дуже відповідає великодному гислу журнала.

**
*

Здається, що говорити про нього — вже стало „немодним". Або, в найкращому разі, наївним. Коли вимовите це слово з дрібкою чуттєвого забарвлення, воно звучить як стара, передвоєнна пісенька, як банальне танґо, яке починалось: „Серце — це найважніше слово в світі" ... Його залюбки співали закохані гімназисти або домашні помічниці. Серйозні люди, які зараховували себе до категорії „інтелектуально вищих", не мали часу призадумуватися над такими „дрібницями", вони побоювалися бути смішними. Про серце говорили поети або молоді люди, які писали першого любовного листа.

Про серце говориться тепер в реальному сенсі цього слова: про його фізичні дії, які окреслюються зиґзаґами кардіограми. Кількість та напруга цих зиґзаґів мають велике значення. Майже рішальне в більшості випадків. Зайво пригадувати, що стається, коли ці зиґзаґи вриваються... Але ніхто не говорить про романтичне, поетами звеличуване, людське серце:

А може б сформулювати питання інакше?

Що б ви сказали, коли б хтось запитав вас, що є найбільшою цінністю в житті? Різні були б відповіді: Хтось, може, сказав би, що „саме життя", інший, що здоров'я, дехто назвав би молодість, силу, талан. Та ті, які перейшли війну або тверду школу життя, знають добре про „втрачені цінности". Про події, ситуації та переживання, коли здається, що людині ніщо не залишилося. Вони знають теж про так звану „переоцінку цінностів". Може хтось із них сказав би, що найбільша цінність — це — добре людське серце.

Дивний „скарб" — правда? Його не купите ніде, за ніякі мільйони. Скарб триваліший від здоров'я, кращий від молодости, сильніший від найбільшого талану — могутніший від самого життя? Бо воно може увірватися в кожній секунді, а доброта ж людського серця потужніша. Мабуть тому, що вона є відблиском відвічної доброти Творця.

Звичайне, просте, добре людське серце.

Колись у жахливі воєнні часи — воно казало: „Не жахайся, я тебе захороню". У голодні роки воно простягало шматок хліба й запрошувало: „Підкріпися". В роки бездомного скитання, воно вказувало тихий куток й говорило: „Ти втомлений, спочинь". А коли ви приїхали на чужу землю, загублені в чужому морі, воно добряче всміхалося й запевняло: „Не турбуйся, я допоможу тобі почати нове життя".

Чиєсь добре людське серце деколи допомогло зберегти ваше існування. Чиєсь добре людське серце — захоронило вас перед загибіллю.

Але більше болючі від фізичних недостач — це голод, втома і хвороба душі. Коли почуєте себе нещасливими, коли огортає вас зневіра, і ви починаєте заломлюватися. Коли вам забракло сил, і ви падаєте в провалля, в якому не видно дна. Коли вам бракне навіть сліз, а існує тільки один пронизливий біль, тоді ніщо не може вам допомогти, ані найбільша мудрість, ані найбільша сила — хіба тільки така простенька, звичайна річ: добре людське серце. В ньому суть і сенс найвищої шляхетности.

„Свобода"

за нами... Життя нас відомчало поспішним від цих часів...

Але —

чи в силі хтось, що переживав цей великий день, згубити спомин його у життєвім вирі?..

чи можуть ті діти, яких ми тоді вели у церкву, діти, які слухали цих великодних дзвонів і гимну воскресіння — забути його

чи не відзиваються ці дзвони і цей сам гимн великодним спомином у їхніх душах?..

Сьогодні — вони вже дорослі люди, та певно добре памятають цей великий день свого дитинства. Його значіння дозріло в їх душах, вони зрозуміли його і він їм каже, якою дорогою йти в майбутнє, щоби вільними грудьми знов заспівати:

Христос воскрес!

Гаївки

Рік-річно виводять на Великдень гаївки. Співають веселі, жартівливі пісні й відповідно до гаївки йдуть хороводом, укладають групами, замикають колесо, ходять парами й т. і. По традиції повторюють давній обряд величання весни.

Ось гурт дівчат виводить „воротара". Дві дівчини-воротарки стають проти себе й тримають хустину за два кінці; перед ними уставляються інші дівчата гусаком і починають діялог:

„Воротарю, воротарю,
отвори, отвори ворота"...

перед паном, що їде сивими волоньками, везе ярії пчолоньки, золоте зернятко. Та ворота відчиняються доперва, коли пан дає дівчину в дарі. Потім великий ключ дівчат перебігає попід руки воротарок, які затримують крайну дівчину великого ключа.

Знова гурт дівчат ділиться на два табори; в одному й другому дівчата уставляються парами, проти себе й подають собі руки. Табори переспівуються, змагаються між собою:

1. А ми просо сіяли, сіяли
Ой Див, Ладо, сіяли, сіяли.
2. А ми просо витопчем, витопчем,
Ой Див, Ладо, витопчем, витопчем.

Хор перший турбується за посіяне збіже, протестує рішучо проти знищення й столочення його, вкінці займає коні противника. Коні можна викупити лише за дівчину. — Коли пісня кінчиться, тоді другий хор підносить вгору руки й перепускає дівчат із першого хору.

Також стають дівчата проти себе парами й подають собі руки навхрест. По руках — як по містку переходить дівчина „жучок":

„А в нашого жучка,
Золотая ручка.
На жучкови жупан ясний
І сам жучок барзо красний
Грай, жуче, грай!
А ми того рік чекали
та щоби-смо жучка грали.
Грай, жуче, грай!

І так проходить одна гра за другою при відповідних співанках. Дівчата звивають і розвивають вужик — при „огірочках"; замикають колесо й виводять ріжні, відмінні гри, як „Білоданчик", „слабий дідусь", „жона", „любко", „мишка"; рисують хороводом трикутник, визначений трьома камінцями — при „дуброві"; діляться на групи й відгадують, де заховане „бильце".

У цих гаївках є характеристичне розбиття дівочого гурту на два хори, що на переміну переспівуються — та рухові зображення змісту в формі збірної гри, також часто персоніфікація героя гаївки. З огляду на форму отсі гаївки творять окремі групи: дво-хорових або однохорових гаївок з іграми.

Вони мають обрядовий характер, їх назви й зміст та рухова ілюстрація виріжняються містицизмом і символікою. Хорові гаївки з іграми є залишками народньої давнини культурної й побутової, що традиційно переховалися до наших днів. Гаївок з іграми не багато, зібрано всього лише кількадесять, вони поширені загально в ріжних відмінах.

Окрім дво-хорових і одно-хорових гаївок з іграми є багато жартівливих пісень з дотинками і кепкуванням. Жартівливі пісні молодші від гаївок з іграми; в їхньому змісті багато мотивів історичних, побутових і родинних. Співають їх — одна за одною, пересуваючися в колесі або „кривому танцю".

А ми кривому танцю
Не виведемо кінцю,
Бо єго треба вести
Як віночок плести.

Дівчата беруться за руки, йдуть хороводом кривою лінією без пляну.

Без огляду на типові ріжниці між гаївками і їх народженням, всі вони є виразом радости з нагоди весни, з пробудження природи до нового життя. Їх об'єднує погідний, веселий жартівливий тон, живе темпо маршового або танкового ритму та радість, молодість і життя, що б'є повною силою з веселих, розбавлених дівочих лиць.

Гаївки виводять і співають дівчата, хлопці стоять осторонь. Вони вриваються деколи в забаву дівчат, щоби їх розбити, коли сильно зачеплені в гаївкових насмішках. А що хлопці не доросли до гаївки, про це їм насмішливо співають дівчата:

А ви хлопці встидайтеся
Тай гаївки не бавтеся;
Ви до того не виросли,
Лиш до ціпа тай до коси.

А в привітанні весни говорять:

Прийшла до нас весна красна,
Гаївочку нам принесла;
Для парубків вандрівочку.
Станьте панєнки в коло,
Заспівайте си весоло.

І. Ґурґула.

Дещо про виховання

...„З округлих оченят дитини,
Завтра гляділо на мене"...

Цей уривок мотта однієї книжки про дошкілля чомусь особливо чітко зарисувався в моїй пам'яті. Хоч по суті він нам каже те саме, що часто повторюваний у нас вислів: „молодь — це будучність народу", однак відтворює цей зміст більш образово.

Хто не знає цього, всепроймаючого погляду дитини, яким вона не тільки спостерігає, але й оцінює та запам'ятовує бачене. Це власне, очима дітей, дивиться на нас невідоме нам, Завтра. Завтра, яке має перевагу над нами тим, що може оцінити нашу працю, з перспективи часу. Завтра, якого ми не знаємо, та яке знатиме нас. Ми не знаємо ні його економічних і політичних обставин, ні технічних винаходів, ані наукових досягнень, та ідеологічних напрямних. І тому готування громадян цьому Завтра — тобто виховування молодого покоління — являється одним з найтрудніших, а рівночасно найважливіших наших обов'язків. Поставлені віч на віч із таким важким завданням, до якого ми дуже часто цілком не підготовані, ми розгублюємося, й не знаємо який напрямок надати нашим виховним намаганням. Що повинно бути нашою виховною ціллю?

Німецький філософ Кант каже: „дітей треба виховувати не відповідно до сучасного, а відповідно до майбутнього, можливо кращого становища людського роду, — тобто, відповідно до ідеї людства, та його цілого призначення."

Професор оттавського університету К. Біда в своїй статті під заголовком „Суспільно-політична функція української культури в діяспорі", пише: . . .суть справи лежить у формуванні й виховуванні вартісної і духово здорової української людини. Ця людина мусить бути вільною від комплексу меншевартости, вона мусить бути людиною громадською, з добре розвиненим розумінням об'єктивних, культурних, громадських і національних вартостей".

Отже саме така людина й є ціллю нашого виховання.

Людина, яка була б готовою зайняти своє місце, в українському суспільстві нашого кращого Завтра.

Сам процес виховання має різне значення, для різних людей. Ось що розуміють під „вихованням" деякі з визначних педагогів:

О. Керстен вважає що: „виховання — це свідомий, продуманий вплив, що має на меті посилення одних, а послаблення інших прикмет, щоб розвинути таку особовість, яка відповідає виховній меті, в межах внутрішніх можливостей".

Для Кульчицького — виховання „де кожний процес, в якому людина зазнає тривких змін, які мають позитивний характер".

Християнська педагогіка вважає виховання „свідомим і систематичним впливанням дозрілих осіб, на недозрілі особи, через інструкцію й дисципліну. Це гармонійне розвивання фізичних, інтелектуальних і моральних сил людини, з метою приготувати її до виконання, своїх життєвих обов'язків на землі й до здобуття вічного щастя."

Як бачимо виховання — це формування особовости молодої людини, що здійснюється впливом родини, школи, церкви, молодіжних організацій, та суспільства взагалі.

Успіх виховання зумовлений співзвучністю, й співпрацею всіх цих виховних чинників. Всі вони мусять мати цю саму виховну ціль, хоч прямувати до неї можуть різними шляхами, уживаючи різних виховних засобів.

З усіх виховних чинників, найбільший і найтриваліший вплив, мають батьки. Батько й мати, дитині найближчі. Вона проводить з батьками куди більше часу, чим з іншими виховними чинниками. Вони дитину доглядають, охороняють, поучують і дисциплінують. Вони творять домашню атмосферу, в якій дитина виростає. Виключно з батьками проводить вона своїх перших п'ять років життя — період, який модерні психологи уважають найважнішим в формуванні характеру.

Батько й мати — це люди, на яких дитина взорується, яким віддає своє довір'я й любов. Живучи з дитиною спільним родинним життям, вони мають безмірну кількість виховних ситуацій, нагод для виховного впливу.

Ці нагоди тільки треба впору розпізнати, та відповідно використати.

Ось трьохлітній Івась хоче сам одягатися. Маючи на думці виховання самостійности, мати дозволяє й заохочує його до цього; хоч знає що це буде дуже довго тривати, та що може прийдеться скидати правий черевичок із лівої ноги. Коли п'ятилітня Катруся хоче „помагати" мамі мити посуд, мати заохочує її в цьому, з цих самих оглядів. Працюючи так разом із мамою Катруся відчуває що вона

корисна, мама трактує її як рівну. Це почуття збільшує її вартість в її власних очах. Вона відчуває спільність з мамою і очевидно радше сприйме її поучення. Коли замість наказувати Галі сприятати перед сном свої забавки, мати скаже: „Заки підемо самі до ліжка, покладім також і твої забавочки на спочинок", Галі буде куди приємніше виконати це доручення.

Щоб з успіхом виховно впливати на дітей, батьки мусять створити приязну родинну атмосферу, в якій діти почували б себе безпечними, любленими, повноцінними членами родини. Тоді вони радо будуть виконувати те, чого батьки від них вимагають. Вимоги треба ставити співмірні з діточими силами. Бо коли вимоги їм не під силу, і діти не можуть їх виконати, це їх знеохочує. Свої вимоги висловлювати чесно й коротко, в позитивній формі. Наприклад замість казати: „Петре, не кидай плаща на крісло, краще сказати: „Петре, сховай свій плащ до шафи". Взагалі краще ставити менше заборон, але твердо й послідовно дотримуватися їх. Коли ми цю саму річ, раз дозволяємо, а раз забороняємо, відповідно до нашого настрою, діти розгублюються і не знають чого ми від них хочемо. Вони нам тоді не довіряють, і пробують не послухати, бажаючи впевнитися в серйозності нашої вимоги.

Найважніший виховний засіб — це особистий приклад. Бо що поможе казати Ромкові поскладати свої речі після роздягання, коли батько залишив свій светер на канапі, краватку на столі, а сорочку на кріслі? Ромко не зробить так як тато сказав, але так як тато зробив. Як можна вимагати, що б діти не мішали чужих слів, коли тато їде „карою", мама пере у „салєрі", та всі вони живуть у „гавзі"?

Як можна вимагати, щоб діти читали українські книжки, коли батьки не передплачують українських газет і журналів, не купують книжок? Звідки візьметься в дітей жертвенність, коли батьки шкодують цента на добру ціль? Як можуть діти зацікавитися українським громадським життям, коли батьків крім весіль хрестин, „партій" та бенкетів нічого не цікавить?

І тому говорячи про виховання дітей треба б починати від виховання батьків. Треба б батькам добре застановитися над нашими завданнями як громадян, членів української спільноти, та як виховників-батьків. Треба б зревідувати свою оцінку вартостей. Сконтролювати, чи наші вимоги до наших дітей не є більші, як вимоги до нас самих? Чи використовуємо ми вповні найбільший із виховних засобів — особистий приклад?

Бо діти мають дуже тонке відчуття, й вони дуже скоро викривають розбіжність між словом, а ділом, і очевидно поступлять по ділу, а не по слову. . .„І премудрих, немудрі одурять. . ." **Д.Б.**

В році великого Франка

Українське громадянство у вільному світі готується до відмічення 50-річчя роковин смерти Івана Франка — поета, письменника, публіциста, науковця. Та хіба можна якими будь титулами означити те, чим був Іван Франко для українського народу? . .

Треба сподіватися, що це буде рік великого підойму, коли в наших залях, на сторінках преси, в товариських розмовах знов залунають палкі кличі невтомного орача національної української ниви.

З України доходять вісти, що там готуються до звеличання Франкового Року великими імпрезами та виданням творів поета в 50-ти томах.

В наступному місяці травні, дня 28-го сповниться 50 років від дня смерти Франка, а також цього року припадає 110 років з дня його народження.

Перед появою нової книжки Докії Гуменної

Ім'я Докії Гуменної, як талановитої письменниці відоме по обидві сторони океану. Її плідна творча праця заслуговує на увагу суспільства, а зокрема зорганізованого жіноцтва.

Ще так недавно письменниця подарувала українському суспільству новий твір „Скарга майбутньому", якого дуже прихильно зустріла критика. Та ось довідуємось, що письменниця докінчує працю над друком нової книжки „Благослови мати".

„Саме оце стягаюся на видання „Благослови мати" — пише авторка, . . .там 475 ілюстрацій. Їх добір, вишукання, виконання, оформлення ними книжки забрали щось зо два роки часу. . ."

Більше про самий твір пізніше, по його появі у світ. А тепер, поки він вийде, хочемо побажати письменниці успішного закінчення, та щоб книжку зустрів український читач так, як зустрічають читачі державних народів появу твору свого письменника.

Савеля Стечишин

Гуртки Книголюбів

Добре знаний вислів „немає нічого нового під сонцем", а тільки повторення відомого під зміненою формою, вповні відносився до нового руху творення Гуртків Книголюбів для відродження уваги до української літератури. Такі Гуртки Книголюбів вже діють в кількох більших осередках у Канаді, і число їх поступово зростає. Успіх нового починy заохочує провідних громадських діячок творити подібні читацькі гуртки при жіночих організаціях. Цим рухом треба радіти і практично його здійснювати на місцях.

І справді „немає нічого нового під сонцем". На перший погляд може виглядати, що Гуртки Книголюбів це новотвір, але фактично це поворот до давньої практики широкого читання під новою назвою і в дусі нових вимог життя. Давніше читання літературних творів стояло на порядку для жіночих товариств під проводом Союзу Українок Канади, але згодом занедбалося.

Читання це велика потреба життя, це духовий корм, без якого годі обійтися. Коли українська жінка в Канаді піднялася, виросла, стала свідомою й очитаною, засвоїла собі літературну мову, то це до великої міри тому, що в своїх напрямних центральний провід Союзу Українок Канади клав головний натиск на читання української літератури й на розбудову домашніх і громадських бібліотек. У кожній місцевості знаходилися ідейні громадські діячки, ентузіясти літератури, любителі книжок, які різними шляхами розбуджували зацікавлення до читання і підтримували старання центрального проводу в тій ділянці.

Знаємо, що відділи Союзу Українок Канади мають назви українських письменниць — Ольги Кобилянської, Лесі Українки, Олени Пчілки, Ганни Барвінок. Деякі відділи мають назву історичної постатті Княгині Ольги, інші названі в честь таких героїнь новішого визвольного руху як Ольга Басарабова й Харитя Кононенко. Вже ці назви викликали зацікавлення познайомитися з життям і творчістю українських письменниць, заглянути в давню княжу добу, коли діяла Княгиня Ольга і зрозуміти геройство жінок в новіших часах визвольних змагань. Вслід за цим відкривалися природною дорогою двері до інших книжок наших письменників.

Бувало на кожночасних сходинах, що відбувалися на протягу року, відповідну частину часу присвячувано на обговорення якогось нового твору, а при тому звідомлялося про нові видання на книжковім ринку. Хто міг, купував книжки до власної бібліотеки, а організація зокрема закуповувала новіші твори до громадської бібліотеки й заохочувала членство до читання. Тому читання давніше приймалося як щось нормального, що так має бути. Це був навіть „крик моди", хто найбільш і що прочитав. Коли принагідно зустрічалися членки, розмова починалася, як кому сподобалася ця або та книжка. Тому на книжки був попит і добра книжка вважалася предметом першої потреби.

Сьогодні, на жаль, читання підупало до непізнання не тільки між жінками, а щогірше серед широкого загалу. За малими виїмками рідко хто з сучасників читає і малощо знає про українських письменників. Ще знайдеться дехто, що чув про Шевченка і Франка, але нічого з їх творів не читав, а про новіших письменників нема й мови. Спитай кого в принагідній розмові: „Що ви думаєте про „Діти чумацького шляху" Д. Гуменної, або „Соборний борщ" М. Понеділка, або який інший твір сучасного письменника, то здвигне плечима на знак, що не розуміє про що мова.

Як бачимо, саме життя висуває потребу творити Гуртки Книголюбів, щоб відродити замилування до читання. Почин дає хтось з ентузіястів, що цікавиться літературою, або провід місцевого товариства бере ініціятиву в свої руки й покликає відповідальну особу на провідницю. Книжки можуть купувати собі членки індивідуально або фондами товариства до бібліотеки. Провідниця дораджує, які книжки купувати і членки прочитують їх за чергою. Після того сходяться та обговорюють прочитані книжки. Коли ходить про те, щоб засягнути якнайширше число членок, найкраще вернутися до давньої практики і призначити частину часу на кожних сходинах товариства для обговорення справ, що відносяться до читання. Навіть варто запровадити практику читання якоїсь ґазетної чи журнальної статті на актуальну тему дня, про яку всі повинні знати. Бо нема де правди діти, сьогодні малохто читає ґазети й журнали.

Мусимо визнати прикрий факт, що в наших громадах читання і загально культурно-ос-

КАНАДІЙСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ:

НАПОЛЕГЛИВИЙ ІМІҐРАНТ

Нашим читачам буде цікаво дізнатися, що канадійський повістяр, який відтворив канадійську дійсність з найбільшою любов'ю та розумінням, був іміґрантом; він прибув до Канади маючи 23 роки. Фредерік Філіп Ґров походив зі Швеції, з мішаної англо-шотляндсько-шведської родини. Його батьки були заможні, тому він замолоду багато подорожував, зокрема в екзотичні країни, та вчився в кращих університетах. 1892 р. (йому було тоді 21 років) він уперше відвідав США і так собі вподобав цю країну, що залишився там довше, ніж плянував. Наступного року він відвідав Ванкувер, а потім Торонто. Там йому не вистачило грошей і він звернувся телеграфічно додому за допомогою. У відповідь він отримав вістку, що батько помер (мати померла кілька років раніше), а його фінансові справи закінчилися банкрутством.

Фредерік Ф. Ґров мусів узятися за працю і пробував різні зайняття. Протягом 20 років він проводив свої зими в бараках або в дешевих квартирах Манітоби; навесні він ішов у Кенсас або Колорадо на сінокоси. Прямо неймовірно, як за таких умов він мав надхнення і можливість писати книги. Свій життєвий досвід він передав у десяткові повістей протягом 1893-1913. Першою його книгою була повість „Шукання за Америкою", але її опубліковано щойно 1927 р. — 34 роки після написання її. Все таки Ґров не припинив своїх спроб. Ледве чи є героїчніша історія в світовій літературі, як це життєве змагання самітного іміґранта, що наполегливо творив літературні твори по шопах і стодолах, хоч ніхто з письменників не знав його, а видавці не брали його праці до уваги. Лише драматичний випадок допоміг йому вийти з тяжкої ситуації. Раз він ждав на залізничній станції в Фарґо, штат Півн. Дакота, і читав Бодлерові поезії „Квіти зла". Священик, який сидів поруч, зацікавився обставиною, що робітник читає таку книгу, і розпочав з ним розмову. Після цієї розмови священик запропонував йому посаду вчителя у Манітобі; Ґров негайно прийняв цю пропозицію. Це був 1912 рік.

У своїй автобіографії Ґров підкреслює, що він хотів поселитися напостійно в Канаді, бо він навчився відрізняти делікатну відмінність атмосфери північних районів від тих, що на південь від кордону. Він волів канадійську атмосферу, де відкривалося більше можливостей для індивідуального зростання і розвитку. Він теж пересвідчився, що Канада зберігала тісніші зв'язки з Европою і тому почувався там не так на чужині, як у США. Нажаль, учителювання не визволяло його з нужди. Спершу він зазнав трохи щастя. У 1914 р. він одружився, через рік народилася донечка, але наступного року він захворів і вже до кінця життя страждав різними недугами. У 1917 році його жінка почала учителювати в Ґледстон — декілька миль від оселі, де Ґров теж почав учити після видужання. Кожної суботи взимку Ґров винаймав коні й сани та відвідував свою дружину й дочку. З тих подорожей через прерії постали його повісті „Прерійними шляхами" і „Напереломі року". Їх врешті прийняло до друку торонтонське видавництво МекКлелланд-Стюарт і вони вийшли в світ 1922-1923 р. Ці повісті звернули увагу літературного світу на автора і 1925 р. ви-во Раєрсон Пресс видало його „Поселенці на багнах" та „Пошукування за Америкою". Тепер, коли доля всміхнулася йому, Ґрова постигло нещастя: восени 1927 р. несподівано померла його дочка на сліпу кишку.

Наступного року появилася друком його повість „Хліб наш повсякденний". Це була остання книга Ґрова, на яку був великий попит напередодні депресії. У 30-их роках читачі воліли солодкаву літературу, щоб забути тяжку дійсність, тому реалістичні повісті Ґрова не були популярні. Такі його книги, як „Ярмо життя", „Плоди землі" та „Господар млина" критика зустріла дуже прихильно, але справжню славу він здобув щойно після другої світової війни. У 1947 році йому присуджено літературну премію Ген. Губернатора. Через рік Ф. Ґров помер.

Він був першим і найбільшим повістярем Канади, що зумів відтворити складну канадійську тематику. Більшість його творів має регіональний характер. Жоден інший автор не знав так добре прерійного життя і не любив його так палко, як Ф. Ґров.

„К.С."

вітна праця збідніла й зійшла на останнє місце як щось маловарте й непотрібне. Гарячкова метушня з фондами витиснула цю ділянку з її властивого місця. Такий стан витворить духову порожнечу і згодом допровадить до мертвеччини. Це нездорове явище і йому треба протидіяти всіми можливими способами. Тому рух за творенням Гуртків Книголюбів тепер на часі і ним варто поцікавитися.

Сучасні завдання наших музеїв

(Промова пані Розини Драґан на відкритті нового приміщення едмонтонської філії музею під час з'їзду 1965)

В наступнім році припадає 40-літній ювілей існування Союзу Українок Канади. За нами лежить майже 40 років праці та великих осягів. Коли ми приглянемось ближче до активности Союзу, то ми завважимо, що наш музей та мистецтво відограли поважну ролю в загальній діяльності членок та відділів. Можливо, що між нашим членством є одиниці, які уважають, що музейна частина нашої активности є маловажна, малокорисна. Однак я глибоко вірю, що ця наша праця на все залишиться за нами, коли й сліду не стане з іншої деякої активности, що ми тепер уважаємо необхідню.

Наша організація взяла на себе обов'язок стояти на сторожі нашої народної культури, бо кожний свідомий народ свою культуру хоронить, нею живе, нею гордиться як великим скарбом, як тим, що робить його окремим свідомим себе народом. Духове обличчя кожного народу виявляється в його віруванні та в його мистецтві. . . у мові, музиці, та у всяких мистецьких виробах. Ручне народне мистецтво, так як і музика, має універсальну мову. Воно промовляє до кожного, бо воно має свою питому симфонію краси. Народне мистецтво є тою силою, що об'єднує український народ, скріплює його та дає йому гідне місце серед інших народів.

Ця велика сила впливає позитивно на виховання нашої молоді. В неї збуджується гордість, що український народ, помимо своєї сумної історії серед трудних умовин, сам з себе проявив таку багату мистецьку творчість і нею окрашував своє щоденне життя. У минулому, наше народне, ручне мистецтво захоплювало увагу чужинців і дало нам знамениту нагоду інформувати канадійський загал про український народ, про його змагання за свободу в Україні, та про розвій громадського життя серед українців в Канаді.

Наше народне мистецтво та наш музей відіграли і далі можуть відіграти поважну ролю в нашому житті в Канаді. Не всім нам відомо, що в нашому музеї ми маємо найбільшу колекцію народних вишивок і ноші у вільному світі. Цей факт підкреслила пані Ірина Павликовська, коли вона відвідала наш Музей. Переглядаючи наші експонати, вона сказала, що під час війни, в Західній Україні москалі знищили, або пограбували велике число музеїв, в яких були збережені експонати українського народного мистецтва, і що ми повинні чутись горді, що маємо таку цінну та унікальну етнографічну колецію в нашім музеї. Пані Павликовська працювала в кооперативі українського народного мистецтва у Львові перед останньою війною, а відколи прибула до Канади, є активною членкою і головою Ліги Українських Католицьких Жінок, як також в управі СФУЖО. Коли знавці поза нашою організацією так високо оцінюють нашу колекцію, то здається, зайвим є завжди говорити про значення нашого музею та про його завдання, і то по довгих роках його існування. Музей Союзу Українок Канади вже пройшов дорогу свого піонерства й ми вже здобули для нього сильний фундамент. Повстає питання, як далі поступати, як застосовувати нашу дальшу діяльність, щоб вона відповідала вимогам нашого часу?

З того часу, як французи в Квебеку почали домагатися уведення двомовности та двокультурности у цілій Канаді, інші етнічні групи, а між ними українці почали ставити свої домагання, ми самі почали більше цікавитись своєю культурою. У теперішний час, головний натиск звернено на мову, але дуже певно, що з часом прийде питання включення в програму шкільного навчання студій культур ріжних етнічних груп. І нема найменшої причини чому студії музики, літератури та народного мистецтва етнічної групи Канади не можуть бути включені в програму шкільної науки. Це дало б змогу нашим дітям познайомитись з культурною спадщиною свого народу як і різних етнічних груп, з членами серед яких вони живуть сусідами в одній державі і, з якими вони мають спільне горожанство. При кожній нагоді і можливості, обов'язком нашого членства є підносити й поширювати цю думку про навчання, підкреслюючи, що це потрібно для взаємного розуміння.

Маю відомости, що одна з едмонтонських членок робить старання, щоб лекції про українські писанки відбувалися на вечірних курсах технічної школи. Це є домагання, а головно наших співгорожан, які хочуть навчатись цього мистецтва. Такі й подібні лекції мали б велику користь та незвичайно важливе значення, бо таким способом ми не тільки поширюємо наше ручне народне мистецтво, уводимо та вщеплюємо це народне багатство в культуру Канади, яка є в процесі формування. І всі наші членки,

де б вони не були, повинні використовувати такі можливості.

Всюда по Канаді збуджується зацікавлення, що причинилось до розбудови Канади. Замітним є, що через останніх 20 років повстало велике число музеїв історично культурного характеру і певне, що з святкуванням 100-річчя Канади повстане ще більше таких пам'яток вшанування минулого.

Можемо бути певними, що уряд Канади буде звертати чимраз більше уваги на такі музеї й дасть фінансову й іншу поміч тим, що будуть гідні на піддержку та розбудову. Наш музей, що вже придбав у Канаді поважну збірку цінних та унікальних експонатів українського населення, міг би сподіватися субсидії коли б ми до цього належно прямували.

Найперше, кожний музей повинен бути належно заінкорпорований, щоб можна було звернутися за фінансами чи „ґрентс" від провінційного або федерального уряду чи Канадійської Ради. В додатку, коли музей має леґальне становище, то одиниці, що дають грошеві пожертви на такий музей, можуть свої дари відтягати від податку „інком текс".

Дальше, щоб наш музей міг числити на фінансову поміч з-поза членства, ми повинні власними силами поліпшити фінансовий стан нашого центрального музею, та всіх його філій. Одночасно, ми повинні піднести рівень музею так, щоб він рівнявся своїми колекціями, організацією, адміністрацією, та активністю з іншими поважними музейними установами.

Застановімся над нашими фінансами. Дотепер наш музей міг числити тільки на музейний фонд, який був започаткований 1940 року на з'їзді в Саскатуні. На цей фонд наші відділи жертвують від 3 до 5 долярів річно. Сума, що впливає до централі, не виносить більше як около 300.00 дол. річно. Збирання датків цим способом не є задовільне і не дає забезпечення існуванню музею. Вже роками відчувається потреба змінити цей спосіб фінансування нашої музейної праці. Філії музею бажали б отримувати якусь частину цього фонду, але проблема та, що нема чим ділитись, бо цей фонд ледве покриває звичайні щоденні видатки головного музею. Прийшов час, щоб наше членство звернуло пильну увагу на цю фінансову проблему, бо дальший розвій нашого музею і його філій буде залежати від того, як ми до цієї справи віднесемось.

До цього часу більшість речей в музеї були даровані членками Союзу. Однак останніми роками, можна завважити, що чимраз менше речей впливає, помимо того, що по наших околицях є ще багато речей, що можна набути. По Народніх Домах, поміж ґардеробою часто можна знайти цінні частини народнього одягу. Є й вартісні книжки, журнали, й часописи привезені зі старого краю або набуті вже в Канаді. По церквах є старовинні різьблені хрести, ікони та старі церковні книги, що їх тепер не вживають. Серед піонерських родин є пам'ятки з нашого піонерського життя в Канаді — знимки, документи, листи і т. ін. Такі речі часто пропадають, бо нова ґенерація не все свідома про музейну та архівну вартість таких речей.

Тепер вже не вистачає апелювати закликами, щоб одиниці шукали та дарували ці речі до музею. Нам потрібно підходити до збірки реалістично й практично. Коли б музейні управи мали відповідні фонди, можна б серйозно приступити до акції. Членки музеїв могли б відвідувати околиці, де є можливість набути речі не тільки з-поміж нашого членства, але й серед ширшого українського загалу. Коли б знайшлись потрібні експонати, вони були б приготовані за них заплатити. Інакше в майбутньому прийде час, коли ми будемо дуже жалувати, що ми головно полягали на добровільні дари нашого членства й не поширили збіркову акцію дальше, закуповуючи речі, де тільки можливо.

В Канаді тепер є поверх 300 музеїв, і 70 з них належать до Асоціяції Канадійських Музеїв. Ця організація постала в 1947 році, з ціллю з'єднати музеї Канади для співпраці, як також, щоб піднести рівень канадійських музеїв та музейні професії. Ця Асоціяція видає квартальний журнал, в якім появляється всякий помічний матеріял і музей, що є членами можуть дописувати до журнала про свою діяльність. Час від часу ця організація заряджує короткі курси для тих, що працюють при музейних установах. Ці курси, помічні головно малим музеям, що не мають високо вишколених професійних людей. Річно, Асоціяція Канадійських Музеїв відбуває конференції по більших містах, на яких музеї, що є членами, можуть висилати своїх репрезентанток.

Музей Союзу Українок був прийнятий в членство цієї організації 1953 року і є одиноκий український музей, що є членом. В протягу 12-ох років нашого членства, з причини браку фінансів, ми брали участь тільки шість разів в таких конференціях. Маючи нагоду бути на такій конференції в Реджайні, я переконалась,

що нам потрібно брати якнайбільшу участь в цій організації. В цей спосіб можемо мати також зв'язки з поважними музейними урядовцями, які безперечно могли б допомагати нам. В цей спосіб зможемо використати всякі можливості для піднесення престижу та рівня нашого музею. Членки, що працюють при нашім центральнім музею або при філіях, повинні мати змогу бути на кожній конференції.

Є в нас потреба, щоб до канадійського музейного журнала були подані інформативні дописи про наш музей та про різні фази нашої музейної праці. Найголовнішим є мати фонди, щоб використати курси для тих, що бажають поглибити своє знання про ведення музейної господарки. Такі курси навчають, як розміщувати експонати для найкращого ефекту, як доглядати та хоронити ріжні матеріяли, як увести добру систему рекордування, і т. п. Такі інформації є дуже потрібні для успішного ведення музеїв. Тому конечним є, щоб наша організація подбала про хоч частинну фінансову поміч для набуття такого знання.

Щоб наш музей був музеєм в повному значенні того слова, потрібно подбати про його дальший розвій, який до великої міри залежатиме від дальшого фінансування нашої музейної праці.

Від довшого часу, я особисто переконана, що нам потрібно започаткувати акцію для створення МУЗЕЙНОЇ ФУНДАЦІЇ. Конечним і потрібним є, щоб наші музейні управи, відділи й членки, стреміли до того, щоб на 40-літнім ювілейнім з'їзді започаткувати Музейну Фундацію. Про це треба говорити постійно відтепер, щоб створити позитивну опінію до цієї справи. Як ми самі поставимось серйозно до розвою та значення нашого музею, тоді зможемо сподіватись, що уряд Канади також зверне увагу на наші потреби й поможе нам, коли ми за такою поміччю звернемось.

Закінчуючи, висловлюю признання всім головам і членкам, що працювали й тепер працюють при едмонтонській музейній філії. З моєї участі в музейній праці, знаю, що така праця, хоч часто й не помітна й неголосна, однак є конечна й важлива. Щоб постійно доповнювати музей новими експонатами, тримати точні рекорди, доглядати, щоб все було відповідно розміщено, улаштовувати проєкти, поширювати знання про різні галузі народного мистецтва й інше, вимагає багато терпеливої праці та щиро відданої посвяти членок та проводу.

З новим приміщенням, у вас починається нова ера, нові тяжкі відповідальності, набуття добірних шафів та інших меблів. При головнім музеї в Саскатуні, ми переживаємо подібне й я вповні можу оцінити ту колосальну працю, яка стоїть перед вами.

Коли ми всі будемо співпрацювати і пляново йти в однім напрямі, то з певністю можна сподіватись, що ми причинимось до розбудови великої та поважної інституції — українського національного музею, яким будуть гордитись не тільки українці, але й інші горожани Канади.

Урядовці пров. екзекутиви Союзу Українок Східної Канади. Перший ряд зліва направо — Една Павлик, Юстина Гайовська, Одарка Смильська, Анна Євчук, Галя Слюзар, Стефанія Олійник, Анна Фігус. Другий ряд: Віра Шевчук, Іванна Вахна, Євгенія Загурак, Михайліна Нема, Марія Колодій, Анна Романко, Клавдія Коропецька. Бракує на знимці: Таїсії Бевш, Марії Іванець, Теофілії Дяковської, Меланії Буряник, Ольги Карманін, Пулхерії Мощук.

Функції кожної з вичислених пань і панночок в екзекутиві проголошено в звіті провін. з'їзду в числі з березня.

Дорадчий Комітет Світової Вистави

Минулої осени був створений в Канаді жіночий дорадчий комітет Світової Вистави, яка відбудеться в Монтреалі в 1967 році (Виминс Едвайзорі Комиті оф Експо 67). Цей комітет складається з 12-ох визначних канадійських жінок, 6 англомовних а 6 француженок. З-поміж них є голова Національної Жіночої Ради Канади, пані Г. Г. Стін.

Зв'язковою між тим комітетом а жіночими організаціями була назначена пані Луіза Стюарт з Монтреалу. В січні ц. р. вона відвідувала столичні міста кожної провінції в цілі зорганізування допоміжних провінційних комітетів. До Вінніпегу вона прибула 14-го січня і відбула цілоденне засідання з представницями 12-ох провінційних жіночих організацій. Вона розповіла про значення Універсальної та Інтернаціональної Вистави, яка відбуватиметься в Монтреалі від 28 квітня до 27 жовтня 1967 р., та яка знана навкола світу своєю популярною назвою „Експо" 67". Вона висвітлила діяпозитиви з островів, на яких ця Вистава буде відбуватися, як також з павільонів, канадійських та інших держав, що зголосилися до участи, а також індустріяльних фірм. Пані Стюарт з'ясувала завдання жіночих комітетів, а саме: інформувати жінок про Світову Виставу через жіночі організації, занятися розпродажем вступних паспортів на Світову Виставу. Тим самим кожна організація має нагоду придбати фондів на свої проєкти з нагоди сторіччя Канади. Такі жіночі комітети повинні допомогти своїми сугестіями та ідеями в жіночих програмах, що відбуватимуться в т. з. Гостиннім Жіночім Центрі, щоб підготовлятись до виконання ролі господинь для вітання гостей з різних частин світу, які відвідуватимуть не тільки Світову Виставу в Монтреалі, але схочуть побачити інші частини Канади.

Манітобський провінційний комітет очолила п. В. І. Конанц від організації „Джуніор Ліг"; містоголовою обрано п. Р. Вудс від „Юніверситі Вименс Клаб", а секретаркою п. Р. М. Стін від Вінніпезької Жіночої Ради. З українок увійшла до комітету голова пров. екзек. Союзу Українок Канади, панна Теодора Гаврисишин.

Подібні провінційні комітети в Британ Колумбії і в Альберті очолили добре знані українські діячки, а саме, п. Емілія Остапчук з Ванкуверу і п. Мирося Дікур з Едмонтону.

Слід додати, що Канадійська Національна Жіноча Рада зобов'язалась перебрати на себе розподіл вступних паспортів між жіночими організаціями в Канаді без уваги, чи ті організації належуть до Жіночої ради, чи ні.

Замість найкращих квітів, в память Дорогої нашої Матері Марії Фербей, у п'яті роковини Її смерти, складаємо на пресовий фонд журнала „Промінь" —

Мирослава Фербей —	5.00
Наталка Мельничук —	5.00
Леся Івасюк —	5.00

Едмонтон, Алберта.

На нев'янучий вінок в память моєї Дорогої Матері, бл. п. Анастасії Марковської, складаю на пресовий фонд нашого журнала „Промінь" 5 долярів.

Анна Тріщук, Саскатун

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Іринки Гуцуляк, доні о. Степана і добр. Гуцуляків у Наягара Фалс, складаємо на ювілейний фонд „Променя" 5 долярів. Родичам бл. п. Іринки висловлюємо глибокі співчуття.

Членки жіночого т-ва ім. св. Ольги при церкві у Вернон.

За відділ **А. Висота,** секретарка

На нев'янучий вінок дійсній українській Матері, бл. п. Анні Гавриш, яка упокоїлася 5 жовтня 1965 року в Саскатуні, складаю в її світлу память 10 долярів на ювіл. фонд „Променя".

Соня Стратійчук, Саскатун

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Анастасії Марковської, яка упокоїлася 27 гр. 1965 року в Саскатуні, складаю 3 доляри на прес. фонд „Променя".

С. Стратійчук, Саскатун

В роковини смерти моєї Дорогої Матері, Марії Древняк, яка упокоїлася на 86 році свого життя на фармах у Толстой, Ман. 20 березня 1963 р. в Її память складаю нев'янучий вінок на журнал „Промінь" 5 долярів.

Анна Палинчук, Лідер, Ман.

Замість квітів на дві свіжі могили — бл. п. Анни Гавриш і бл. п. Анастасії Марковської, складаю 5 дол. на пресовий фонд „Променя".

Една Романов, Ванкувер

На нев'янучий вінок моєї Дорогої Братової бл. п. Франі Якіміщак, яка упокоїлася у Вінніпегу 22 листопада 1965 р., складаю в її світлу пам'ять 5 дол. на пресовий фонд „Променя".

Анастасія Стечишин, Вінніпег

ПОПРАВКА

В числі 3 з березня, на стор. 22 був уміщений вірш під заг. „Про вишивані вечерниці". На цім місці подаємо підпис автора, якого через похибку не було уміщено. Ним є Григорій Стельмах з Дітройту. — Редакція.

PROMIN

Vol. VII, 4 ENGLISH SECTION April 1966

ROXOLANA ROSLAK

A one woman pilgrimage to Europe this summer has resulted in six Toronto singers being selected to audition before managers in several opera houses, with the possibility of appearing on their stages in 1966.

Mrs. Edith Binnie, Information Officer of the University of Toronto's Faculty of Music, made a seven week tour with a travel grant which she had requested and received from the Canada Council.

She visited many places in England, France, Germany, Austria and Switzerland, where she talked to agents and managers about Canadian talent.

"They were amazed at what I told them," she said. "They showed keen interest and admitted they were anxious to hear some of our singers, providing they were good. We wouldn't offer them if they weren't."

She had a list of 24 names whom she felt were ready for the opportunities that are so prevalent in Europe but almost non-existent here. This list was finally cut down to six singers.

Mrs. Binnie selected sopranos *Jeannette Zarou, Helly Sapinsky, Maria Pellegrini and Roxolana Roslak,* bass *Maurice Brown* and tenor *Garnet Brooks.* Later this month, with the exception of Brooks, they all leave Toronto on a Canada Council grant to audition in many opera houses. Mr. Brooks, busy with other commitments, will go in January.

Miss Pellegrini will not go to Germany but will move on to Italy, her birth-place, where she will audition in Rome, Venice, and Milan. She will meet the others in London for further auditions.

Mrs. Binnie, in her travels, discovered what was needed in Europe and from this first hand information she made her choice. It was accepted for the Canada Council and out of it may come recognition for these young singers.

It is probably the first time a group of local singers have had the doors to discovery opened so easily for them. There will be no need to write letters or make telephone calls or hope that someone will listen. It has all been arranged simply because one woman got a bright idea and made the Canada Council believe in it as much as she did.

As wife of the late James Milligan, Mrs. Binnie knew what she would face when she went to Europe. She had been through it many times with her husband and she knew the pattern.

And she also knew what Canada had and then discovered what Europe needs.

"There are so many opera houses in Europe," she said. "I talked to many people and I came away feeling that I had been in a land of opportunity. They wanted to know what we were doing in Canada operatically. They also wanted to know what talent we had and I was able to tell them."

As head of the Concert and Placement Bureau of the Royal Conservatory of Music, she has had a long association with many of the young musicians who are now ready for a career. They come to her office daily with their suggestions and their hopes and in return they expect advice.

"These kids want to learn, and I feel they've learned a lot from their training here," she admitted. "But they wanted to be on stage and that is where they belong. They're not going to advance very far with the few weeks of work they can get in Canada."

In Europe the group will audition before

managers in several spots in Germany, and in London they will sing for officials of the BBC, the Royal Opera Company, Covent Garden, Glyndebourne, Sir Malcolm Sargent and other influential music personalities.

"If it is the success I think it might be, I would hope that the Canada Council, which has been so generous to us in the past, would consider making it an annual event," she added.

Most of the singers going to Europe are well known in local circles, particularly through their work with the Canadian Opera Company.

Mr. Brooks has done Pinkerton in Madam Butterfly and this year added the role of Narraboth in Salome to his repertoire. Miss Pellegrini was Gilda in Rigolleto and Miss Zarou and Miss Sapinsky did Liu in Turandot. Mr. Brown has appeared locally and at Stratford with great success and Miss Roslak has handled several good roles with many touches of promise.

"Toronto Telegram"

УСПІШНА ІМПРЕЗА В РІДЖАЙНІ

Святковим бенкетом у репрезентативному „Саскачеван Готелі" відзначено в Ріджані в неділю 28-го листопада, 1965 р. 80-річчя Українського Жіночого Руху. Свято це було одною з найкращих і найкультурніших імпрез, що їх коли небудь влаштовано в Ріджайні. Це був черговий успіх жіночого К.У.К.

Біля 150 осіб переважно жінок, були учасниками багатої і цікавої програми ювілейного бенкету, яким як „майстер церемоній дуже вміло проводила пані Ольга Басараб. Головними точками бенкету були доповіді запрошених гостей, відомих громадських діячок. Першу доповідь на тему „Українські жіночі організації в Канаді" виголосила пані Савеля Стечишин з Саскатуну. Шановна доповідачка, перша українка, що закінчила університет в Саскатуні, відома авторка, одна з основниць, перша і довголітня голова С.У.К., з'ясувала приявним умовини і підложжа, на якому зродилась в Канаді українське організоване життя, а відтак обширно обговорила програмові заложення і діяльність всіх чотирьох, крайового засягу, жіночих організацій, які за метрикою народження віднотовано у такому порядку:

Союз Українок Канади (С.У.К.), Організація Українок Канади (О.У.К), Ліга Українських Католицьких Жінок Канади (Л.У.К.Ж.) та наймолодша — суспільно-політичного типу організація Обєднання Жінок Ліги Визволення України (ОЖЛВУ).

Другу доповідь на тему „До 80-річчя українського Жіночого Руху" виголосила пані Ірина Павликовська з Едмонтону, довголітня провідна діячка українського жіночого руху на рідних землях, а тепер голова дом. управи Л.У.К.Ж. З знанням предмету, доповідачка змалювала картину емансипації української жінки, творення і діяльність жіночих організацій, і ролю жінки у цілості життя українського народу в час державности, окупації ворогами та боротьби за відзискання втраченої держави.

Обі доповідачки у своїх виступах поставили міцний наголос на конечну потребу зберігання й плекання української мови, як нашого великого скарбу і важливого атрибуту національної ідентичности.

Доповідачок представили пані Марія Корпан, голова С.У.К. та пані Юлія Сабанська, від Л.У.К.Ж. Окрім доповідей у програмі було слово голови К.У.К. пані Соні Сагаш та привітальна промова пані Б. Б. Рамзей, президентки Жіночої Ради Ріджайни. „Ще не вмерла Україна" закінчено це свято, що було дійсно маніфестацією єдности і співпраці.

На передодні святкування у місцевому щоденнику „Да Лідер Повст" появилась обширна нотатка про плянований бенкет ілюстрована знімками обох доповідачок з їхніми біографічними даними.

В понеділок 29-го листопада шановні гості відбули інтервю з кореспондентками жіночої сторінки згаданого щоденника, зложили офіційну візиту посадникові міста, де вписались у книгу видатних гостей та одержали золоті колоскі пшениці, ювілейні відзнаки міста Ріджайни, а відтак відвідали отців парохів обох церков, з якими обговорено важливі справи нашого організаційного життя. Згаданий щоденник „Да Лідер Повст" у двох обширних статтях видрукував інтервю пані С. Стечишин та пані І. Павликовської, а крім того нотатку про перебіг бенкету.

Українське жіноцтво Ріджайни доказало, що можна зробити спільними зусиллями і працею, а тому належить їм і цілій українській громаді щиро побажати дальших успіхів.

В понеділок по полудні, ми ще мали приємність гостити нашу шановну гостю пані Стечишин на чайнім прийнятті в домі отця пароха і добродійки Кіцюк. Зійшлося поважне число членок тов. Доньки України і мали нагоду обговорити з гостею деякі важливі справи, хоч час був короткий.

Під час побуту у Ріджайні, пані Стечишин гостила в домі пані Євгенії Стратійчук.

Освітно культурні референтки: **М. Мудра, С. Хриптул**

Наддністрянка

***

Хоч важко було видумать провину
З розбійниками поруч на хрестах,
А розп'яли Тебе, о Божий Сину,
В святої Матері Твоєї на очах.

Т а Ти простив розбійникам і нам,
Бо на всепрощенні великої любові
Будуєш свій пресвітлий храм
Законів правди Божої в основі.

Пролинув час — ми вже не фарисеї,
Твоє пресвітле носимо імя,
Та дальше розпинаємо Твої ідеї,
Що Ти за них пожертвував життя.

НА ПОМІЧ ДОМОВІ ДЛЯ СТАРШИХ

Світлина пань комітету Дому для Старших. Перший ряд зліва направо: Е. Пастернак, А. Ключко, д-р Л. Бризгун, Надя Ключко (молодша). Другий ряд (стоять) пані Лінища, пані Навроцька, пані Бігус, М. Когут, Ніна Козій, Марія Квас, пані Гречка, (імя не подане) пані Гвоздецька.

Концерт, що відбувся дня 19 грудня 1965 року заходами пань Комітету при домі для Старших ім. І. Франка в Торонто, був призначений на розбудову Дому. Концерт відбувся в залі УНО. А дня 28-січня ц. р. відбулась офіційна передача чека на суму 900 дол. голові управи Дому для Старших, пані Е. Пастернак.

При цій нагоді управа Дому в порозумінню з Комітетом пань забажали порадувати наших старших. На це свято був запрошений пан Поченюк з родиною і численна група пань з Комітету. Пан Поченюк, що так спонтанно і радо брав участь в нашім концерті і тут утішив наших мешканців дому, відчитавши з великим хистом і чуттям вибрані твори свого улюбленого поета Олеся й інших поетів. Двоє дітей — Ірена Миськів і Мирослав Коваль ський, учні пані Оксани Соколик, відограли невеликі етюди, що викликало обопільне задоволення слухачів і молодих виконавців. Вечір закінчився фотографуванням і „чайком". На увагу заслуговують учасники концерту, що так радо відкликнулися на наш зазив прийняти участь у концерті без винагороди.

Наймолодша танцювальна група при церкві св. Володимира виконала бездоганно дві точки. Ми можемо вітати і радіти цим гарним і благородним підходом управи, що в свою виховну програму включила науку українських танків якраз для десятилітніх. Показати нашій молоді красу наших народніх скарбів-танків і впоїти в їх молоді душі любов і охоту до них.

Пані Дубляниці, пані Маркіяна, Лідія і Дарія в групі „Сестри Дубляниці" в оригінальних лемківських строях відспівали „Народні пісні", а в вечірних сукнях пісню Лесі Українки і В. Пачовського. Чудовими строями й умілим мистецьким підбором пісень пані Дубляниці перенесли нас до нашої дорогої Батьківщини а великий піетизм і співчуваюча любов, що звеніли з тих пісень, дали нам незабутні хвилини душевного зворушення.

Виступ панства Білошицьких присутні прийняли з зацікавленням і мушу признатися, що були не тільки задоволені, але й зачаровані. Пані Галя Білошицька, скрипаля, виконала в найвищім степені майстерно першу частину концерту Чайковського, а її сестра Леся з своїм партнером дала нам для відпруження „щось іншого" два балетні танки, які виконала з вродженою і вишколеною грацією.

Поезія в прозі, відрецитована панною Зіною Прусаченко: „Леся Українка і Україна" було чимсь новим, перший раз виведеним на концерті, а панна Зіна відчитала її своїм м'яким повним чуття голосом.

Група сольових співаків, панна Елеонора Бербинець — кольоратурне сопрано, Леонід Сірко — бас і Павло Радко ліричний тенор, виконали свої сольоспіви, як представники молодої генерації мистців, внесли між слухачів багато світла і радости. Це ті, що будуть і надалі ширити в світі славу української пісні, а їх небуденної сили і краси голоси дають запоруку їх майбутности.

Пан Поченюк ввів поміж високовартісні точки різноманітні сміховинки і невинні анекдоти. Вони викликали настрій і веселий і радісний.

Музикально-вокальний монтаж „Мойсея" І. Франка був серйозним закінченням нашого концерту.

Піяно, діставши достаточної муштри і оливи від пана Білошицького сповняло свою задачу бездоганно (взявши під увагу його „старший вік" і тяжку щоденну працю), а пані Ярошевич, Возьна-Юрків, Галя Куфіль як і пан Зенон Лавришин, ті, що робили на нім свої мистецькі вправи супроводу до пісень.

Небувалий дохід разом з загальним задоволенням присутніх стали нам за нагороду, задоволення було всесторонне — присутніх, управи дому для Старших і пань з комітету.

За комітет пань: **А. Ключко**

З нагоди Воскресіння Христового

ВІДДІЛ ІМ. СВ. ОЛЬГИ У ВЕРНОН, Б.К.

засилає найкращі побажання

центральній управі Союзу Українок Канади, редакції „Промінь", членкам і всьому українському народові. —

Христос Воскрес!

Ю. Гайдар

„Нові парості під старим каменем"

(З пересилань радіо „Свобода")
(Скрипт ч. 10489)

Здається, ніколи в країнах Заходу не було такого прихильного ставлення до письменників радянських республік, як у наш час...

Але, з другого боку, саме тепер на Заході лунає тривога, що в літературній політиці ЦК КПРС є деякий зворот назад до сталінізму. Цензура не пропускає до друку багато творів або ж калічить ті твори. Таке каліцтво бачимо зокрема в посмертних виданнях творів Василя Симоненка. Партійна критика б'є молодих письменників за свіжі думки й образи.

Не дивно, що в цих умовах заборони і натисків появляється захалявна література, тобто така, що ходить серед читачів у рукописах і машинописах. Часом окремі твори потраплять за кордон і там розходяться в перекладах на чужі мови. Багато з тих творів, скажімо, за часів Леніна, могли б бути вільно видані в Радянському Союзі. Наприклад, не зфальшовані цензурою вірші і щоденник Василя Симоненка надруковані закордоном тільки тому, що їх не пустили в їх справжньому вигляді в радянські видавництва.

Особливу тривогу в літературних колах і в пресі Заходу викликали арешти серед радянських письменників, десь в кінці літа 1965 року. Вперше ця тривога залунала на з'їзді Європейського товариства письменників у Римі, в жовтні місяці. Голова того товариства звернувся до присутніх на з'їзді радянських делеґатів з проханням допомогти у звільненні заарештованих письменників, зокрема Андрія Синявського і Юлія Даніеля. Обидва вони, як співробітники журналу „Новый мир", приділяли увагу молодим літературним талантам, захищали їх від нападок сталіністської критики.

Зокрема Юлій Даніель визначився як культурний і здібний поет-перекладач молодих поетів Кавказу і України. Не дивно, що в умовах такого затиску радянські літературні журнали стають сірішими і менш цікавими. Тільки поліційним затиском можна пояснити і те, що деякі письменники, як наприклад, Валерій Тарсіс, доходять до відчаю і вступають у одвертий конфлікт з режимом. Валерій Тарсіс — киянин, по батькові грек, по матері українець. Він, не ховаючись, передав закордон свої твори. Там вони розійшлися в багатьох мовах. Це було ще за Хрущова, і тоді Валерія Тарсіса посадили в психіятричну лікарню на Канатчиковій дачі в Москві. Але на Заході піднявся в пресі і серед письменників протест проти цих репресій. Тарсіса звільнили, він написав про своє перебування у психіятричній лікарні твір під назвою „Палата номер сім". Вночі, коли всі ув'язнені спали, автор сидів і думав, озираючи своє життя. Тарсіс пише:

„Він відчував, що жити неймовірно боляче. Єдиний даний йому спосіб життя був нестерпний, не вартий людини, підходящий тільки для комах. Справа йде не про політичний режим, але про найважливіше питання: чи людина, як індивідуум, як особистість, має існувати, чи ні? Коли всі навколо сплять і обличчя спотворені кошмарами, — єдиному, хто не спить, стає трудно. Це майже неймовірна навантага — взяти на себе третю сторожу світу, і особливо страшно це в першу ніч у будинку божевільних, бо здається, що світ збожеволів і тягне тебе за собою... Вся наша біда в тому, що ми перебільшуємо свою слабість".

Так пише Валерій Тарсіс у книжці про своє ув'язнення в психіятричній лікарні за літературні твори. А герой його книжки студент Леонід каже:

„Батьки самі не живуть і не можуть зрозуміти, чому їхні діти хочуть жити, люблять свободу"...

Приклад Валерія Тарсіса, що пішов на одвертий конфлікт, це крайній приклад письменника, доведеного пережитками сталінізму до відчаю. Таких випадків не було в часи Леніна... За часів Леніна в Радянському Союзі діяли десятки літературних і мистецьких напрямків та стилів. У відомій розмові з Кларою Цеткін Ленін казав:

„Кожний художник, всякий, хто себе за такого вважає, має право творити вільно, згідно з своїм ідеалом, незалежно ні від чого... Важлива не наша думка про мистецтво... Мистецтво належить народові".

При теперішньому повороті до сталінського методу зажимів у літературі і при теперішній моді в ЦК КПРС божитись іменем Леніна — варто пригадати ці вислови і факти. Питання свободи в літературі не обійти. Як каже польський гуморист Станіслав Лец, „Навіть, коли рот затулений — питання залишається відкритим".

З НОВИМ 1966 РОКОМ — ПЕРІОДИЧНА БІБЛІОТЕКА НАШИМ ДІТЯМ — ОПДЛ

У сукупності справ українського життя у вільному світі проблема нашої дитячої книжки не тільки не втрачає, а навпаки, набирає щораз гострішої актуальности й значення, як основно важливий релігійно-національний виховний засіб і першорядний чинник вивчання рідної мови.

На жаль, справа книжкових видань для українських дітей все ще і дуже поважно недомагає. Щоб таки добитися в цій ділянці нашої культури й виховання змін на краще, Об'єднання Працівників Дитячої Літератури вирішило сперти збут своїх книжкових видань для дітей не на припадкових покупцях, а на твердій базі індивідуальних, але громадних передплат періодичної дитячої бібліотеки під назвою-знаком „Нашим дітям — ОПДЛ", бо тільки така тривка база може стати запорукою нашої дитячої літератури і її видань у вільному світі.

Отож, у пляні періодичних випусків дит. бібліотеки — покищо що два місяці — вийшла оце перша книжечка „Казка-вигадка смішна про ведмедя ласуна" Р. Завадовича з численними повними дотепу і експресії ілюстраціями В. Вербицького. Друк у двох кольорах. Дальші випуски — це твори сучасних українських письменників у вільному світі — членів ОПДЛ, а теж твори давніших письменників. Ілюстрації найкращих наших сучасних і давніших мистців.

Передплата бібліотеки нашим дітям на 1966 виносить в ЗДА і Кандаї 6 дол., в інших країнах — рівновартість.

Проголошуючи передплату дитячої бібліотеки, сподіваємося, що передусім батьки-матері, парохії, рідні школи, усі наші товариства й установи та загал громадянства своїми масовими передплатами й пожертвами вможливлять таки розвинути врешті видавничу працю для наших дітей і в таких розмірах, які диктує наша національно-виховна рація і веде до краю пекуча конечність.

Хай гасло „Українським дітям — рідне слово — в рідній книжці!" започаткує новий і дійсно динамічний етап громадської акції в ділянці виконання при допомозі рідної літератури!

Адреса для замовлень:

NASHYM DITIAM — OPDL
c/o St. Mary's Credit Union
278 Bathurst Street
Toronto 2B, Ontario, Canada.

ТРІЮМФ КУБАНСЬКИХ КОЗАКІВ ТРИВАЄ

Наприкінці 1965 року, минуло 12 місяців од часу як славетне тріо Кубанських Козаків у складі Василя Коваленка та Миколи й Олександра Кумпанів, прибувши контрактово до Ляс Вегас, розпочало свої тріюмфальні виступи в однім із найчудовіщих закутків цього міста мільйонерів — готелі „Тропікана". Згідно з контрактом, козаки з'явилися на сцені щоденно двічі, а то й тричі, не маючи ні одного вільного дня, і ось їхнє річне досягнення — 783 виступи...

А потім? Потім — далека подорож. Кубанських Козаків запросила на кілька місяців до себе Австралія, власне та сама країна, гостинні береги якої вони залишили 7 років тому.

Коли ж закінчиться турне по Австралії то, можливо, що їхні шаблі ще задзвенять у Вашінгтоні і Нью-Йорку, у Філядельфії і Сан-Франціско, в Оттаві й Торонті, у Вінніпегу й Ванкувері — всюди, де є наші спільноти; може, ще й українці Америки й Канади матимуть рідкісну нагоду побачити в акції своїх унікальних краянів-артистів, з осягів, успіхів і слави яких треба бути гордому цілому українському еміграційному світові і землякам на Батьківщині.

Микола Верес

ДРУГЕ ВИДАННЯ "THE ART OF COOKING"

Частина членок Жіночого Товариства ім. Лесі Українки в Ванкувері, Б. К. з нагоди 30-ти літнього існування відділу та рішення видати куховарську книжку. Зліва: сидять — пані М. Савіцька, А. Середа, А. Гуцуляк, К. Гузик, С. Ясінчук, Л. Кут, Д. Масюх, А. Рурик, О. Козловська, Д. Кук, П. Клюкевич, Т. Гуменюк, 2-гий ряд: Д. Думенко, А. Бойчук, Д. Чорнопська, М. Наконечна, В. Герман, О. Кіндрачук, О. Крипс, А. Ферлей, О. Козій, Т. Рабчак, С. Гунтей, П. Стефюк, У. Гомола. 3-тий ряд: М. Гриценко, А. Мойсюк, П. Лупул, О. Сироїд, М. Богдан, Д. Шевчук, Л. Митрук, Є. Твердун, Т. Пелех, Н. Василик, Ю. Чубоха, Л. Шарик, і М. Костюк.

Для гідного вдізначення 30-ти ліття рішено видати куховарську книжку The Art of Cooking — Ukrainian Style. Вже друге видання з додатками розходиться з добрим успіхом завдяки щирій праці членок нашого і інших відділів Союзу Українок Канади. Книжка з практичним впорядкуванням різдвяних, великодних приписів, страв і печива. Кольорові світлини, 22 світлин і ілюстрацій печива, важніші виразні куховарські приписи. Книжка досягає чужих і тих що добре не знають української мови, але українська традиція притягає до себе.

Куховарську книжку можна набути за $2.25 з пересилкою від членок відділу, від голови комітету видання, Mrs. L. J. Kut, 5410 McKee St. Burnaby I, B. C. також Ukrainian Book "Dnipro", 386 W. Hastings St. Vancouver, B. C.

Марія Богдан

МЕД-СЕСТРИ ГОСТЯМИ ВІДДІЛУ В САСКАТУНІ

Відділ Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської в Саскатуні влаштував у лютім досі небувалу інформативну вечірку для 250 початківців мед-сестер, що з'їхалися того місяця з усіх шпиталів Саскачевану до вишкільного осередку при Саскачеванськім Університеті. Проф. Кліфф Еверсон, директор цього осередку, знаючи, що в службовій праці мед-сестрам прийдеться обслуговувати українців, які становлять поважне число населення в провінції, вважав за потрібне познайомити їх з українцями і їх життям. У тій цілі він вдався до знайомої йому пані М. Михайленко і за її посередництвом зарядженo вечірку.

Медсестер зійшлося несподівано багато, а між ними були й українки. Усі вони це молоді дівчата, що закінчили середню школу й записалися на курс „норс", отже всі початківці. Разом із своїми вчителями вони найперше оглянули місцеву Укр. Г. П. Церкву. Всеч. о. Ф. Кернішький дав їм короткий огляд історії УГП Церкви, поінформував про обряд та багату символіку і пояснив значення іконостасу.

Друга частина програми відбулася в залі. Змістовну доповідь про Україну виголосила М. Михайленко. Представивши вкоротці історію України, вона покрила такі точки — література й українські письменники, народне мистецтво, звичаї й традиції, куховарство й осяги українців у Канаді.

Після того мед-сестри оглядали виставку українського ручного мистецтва і англомовних видань про Україну. Цією виставкою займалися А. Буряник і С. Стечишин. Український народний стрій демонстрували Валя Шалашна і Ольга Кравчук.

На окремих довжелезних столах була багата виставка різноманітного українського печива — паски, бабки, калачі, медівники, торти, періжки, хрусти, бублики і всячина.

Голова відділу Д. Баєр, привітавши учасниць, попросила їх услугувати собі з чаєм і українським печивом з виставового стола. Чайною гостинною займалася К. Заведюк з допомогою соціяльного комітету. Столики, при яких гості сиділи були накрити вишитими скатертинами і прикрашені вязанками пшеничних колосків і писанками.

Проф. Кліфф Еверсон висловив подяку відділові за труд у зарядженні такої цікавої, корисної й повчаючої вечірки.

Павліна Хомин, прес. реф.

КРАЙОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ КАНАДИ В ДАВФИНІ (МАНІТОБА)

Енергійні та сповнені щирим ентузіязмом провідні громадяни міста Давфину молодшої генерації різнонаціонального походження після застанови і дискусії вирішили, що кожного року в їх місті має відбуватися велика крайова всенародня імпреза — Український Фестиваль. Ініціятива того фестивалю зродилася на базі місцевого Чембер оф Коммерс, куди входять промисловці і купці цього міста. Всі вони погодилися, щоб той фестиваль назвати українським фестивалем, взявши до уваги більші можливості української групи, надати йому специфічного кольориту і змісту. В центрі того фестивалю будуть культурно-мистецькі імпрези з українською піснею, музикою і народніми танками. Але організатори звертають пильну увагу на розбудову програми розважового характеру, цебто їх бажанням — поєднати корисне з приємним.

Перший Крайовий Фестиваль в Давфині запляновано відбути цього року 29-30-31 липня і ним відзначити 75-

З НАШОГО ЛИСТУВАННЯ

ДОРОГА ПАНІ РЕДАКТОРКА!

Дозвольте мені висловити кілька думок, що їх нав'яжу до журнала „Промінь". Цей журнал я перечитую від першого числа з січня 1960 року. Не раз хотілось мені сказати своє слово, але мій чоловік все мені каже — мовчи язичку, будеш їсти кашку. Але я з таким незгідна. Мені деякі речі муляють і мені цікаво знати, що Ви на це, пані Редакторко, скажете.

Я не буду вичислювати всього, що містилось в журналі, але скажу, що мені до вподоби, а що не довподоби. Люблю читати про історичні постаті жінок, особливо мене цікавить тема виховання молоді, оповідання, або повість таки дуже окрашують журнал. Поезій я не читаю, але не маю нічого проти них. Цікавлюсь вишивками, коли є добрий взірець і господарською сторінкою, коли є добрі приписи.

Тепер що до звітів жіночих товариств та ріжних святкувань. Цю частину я люблю читати і тут я хотіла звернути увагу на деякі речі. Деякі звіти є такі довжелезні, що поки дочитаєш до кінця, то забудеш початок. Чи не можна б їх якось подавати у скороченій формі? А до того довгий список імен по кілька разів — господині від начиння, господині від стирок, господині від варення і в кожнім комітеті господинь по кілька осіб.

Друге, на що я маю свій погляд, то це, що на поміщених у „Промені" фотографіях жіночих товариств посередині сидить священик. Чому? По моїй думці воно не виглядає добре. Ми шануємо наших священиків, працюємо для нашої церкви, але все мусить мати своє місце...

На закінчення скажу, що журнал наш повинен бути більший. Наша організація багата і повинна подбати, щоб журнал був хоч ще половину стільки як є тепер. З пошаною до Вас.

Читачка

Від редакції

Кожна пильна читачка „Променя" це для журнала важлива річ, коли б Ви навіть ще раз стільки подибали в нім речей, що Вам не подобаються. Мабуть почну з Вашої останньої заміткн про побільшення журнала. Воно зв'язане з коштами. Відділи лише деякі піддержують журнал пожертвами, а підносити надто високо ціну не можемо, щоб дати нагоду не надто маючим його читати.

В справі фотографій жіночих товариств поміщених в журналі і на деяких з них є священик: Хочемо вірити, що коли б жінки не запрошували священиків на фотографію для поміщення, то жодний з них самий не пішов би. Та й хто знає як вони сідають до тих фотографій. Може не один з них так чується, як Ви пишете. Кажучи поправді, я з Вами тут зовсім погоджуюсь.

Довгі звіти? Ну, це вже не від мене залежить. Редакція постійно просить за сконденсовані звіти, а для історії товариства тримати протокольні книги. Та треба брати на увагу, що відділи журнала піддержують, дбають про нього і своєю працею вони хочуть поділитися з іншими, зарекордувати її, дати про себе знати.

До редакції наспіло багато листів з побаженнями для журнала, які будуть всі поміщені в наступних числах. Варто б нам увести в журналі куток питань і відповідей. Питайте нас про все, що Вас цікавить.

ЧИ КВІТИ В ПОМЕШКАННІ ШКІДЛИВІ?

Дехто вважає, що кімнатні рослини погано впливають на здоров'я людей. Але це не так. У мешкальних приміщеннях рослини очищують повітря, поглинаючи вуглокислоту. Кількість же виділеної вуглекислоти невеличка. Лише в окремих випадках кімнатні рослини можуть завдати шкоди. Наприклад, в тісних, з маленькими вікнами помешканнях людям хворим на серце, не варто тримати в приміщенні де вони сплять рослин з великою поверхнею листя — фікусів, китайських трояндо тощо. Хворі на астму не переносять примул (рід рослини, те саме що й первоцвіт). Не слід скупчувати багато квітучих рослин. Квіти, особливо в той час, коли вони розпускаються, енергійно дихають. У таких випадках повітря буде надмірно насичуватись вуглекислотою. А загалом кімнатні рослини позитивно впливають на здоров'я й настрій людей.

ліття українського поселення в Канаді. Саме тепер Організаційно-Програмовий Комітет, що був вибраний для підготовання й проведення того фестивалю, з його головою др. О. Гещуком опрацьовує детальну програму. Підготовча праця того Комітету проходить за узгідненням з Централею КУК.

Початок фестивалю буде сигналізований в місті сиренами і голосом дзвонів в місцевих церквах в пятницю 29 липня. Одною з перших точок програми буде зустріч контестанток на королеву і княжних фестивалю з суддями контесту. Заплянований контест викличе особливе зацікавлення між українською молодю почерез цілу Канаду. Контестовий регулямін постановляє, що учасницями контесту можуть бути українські дівчата, громадянки Канади у віці від 17 до 25 років. Про вибір буде децитувати не сама краса контестантки, але й її визначні особливості, наприклад через вирізнення в співі, музиці, красномовстві і т. п. Спеціально колоритно повинно виявити себе офіціяльне відкриття фестивалю з традиційним українським церемоніялом, як привітання гостей хлібом і сіллю, тощо. Для дітей Комітет приготовляє деякі приємні несподіванки в формі казкових фігур в імпровізованому парку. В підготовчій праці до уваги взята вистава українського народнього мистецтва, виступи мистецьких ансамблів і хорів.

Багата програма буде другого дня, цебто в суботу 30 липня по полудні, при чому плянується великий похід через місто, в якому візьмуть участь групи в народніх строях. В програмі на неділю 31 липня центральною точкою має бути відкриття і посвячення Хреста Свободи на памятку прибуття в ті околиці перших українських поселенців.

Організаторам великого і оригінального фестивалю побажати треба якнайкращих успіхів. Чергові проголошення з більш докладними інформаціями будуть друковані в українській і англомовній пресі.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ВЕЛИКОДНИЙ ПРИВІТ

Бистрий Пруте, річко мила,
Що пливеш в далекий світ,
Передам тобі від серця
Великодний мій привіт.

А як зійдешся з Дунаєм,
В Чорне Море попливеш,
То Славутиці Дніпрові —
Той привіт мій понесеш.

А Дніпро подасть привіт той
В Україну всім братам,
Щоб на серці легше стало
Тут мені і рідним там.

В. Мельничук

ПТАШКА В МАТЕРІ БОЖОЇ

(ПОБОЖНИЙ ПЕРЕКАЗ)

Коли Ісус Христос умер на хресті, Його Мати Марія дуже плакала. Бож Її одинокого Сина безбожні фарисеї прибили на хресті.

Прийшла Мати Божа до свого дому в Назареті і ніхто не міг потішити Її в тім глибокім жалі. Слізьми зливала ті стежечки, куди ще малим бігав Її Син Ісус, і ті забавки, що ними Він бавився, коли був ще малим хлопцем.

І потішав та розраджував жалібну Матір апостол Іван, якому перед смертю поручив Матір свою в опіку Ісус. Але Мати в горю не чула його слів і не бачила його, бо важкі сльози закрили їй очі. А коли вже не стало сліз, Мати Божа сіла перед хатою й цілу ніч важко зідхала і молилась.

А досвіта, коли тільки перший промінь сонця впав на Назарет, Мати Божа почула спів пташини. Глянула і побачила гарну довгокрилу пташку, що літала понад нею і щебетала. І здавалося Марії, що чимраз ви-

разніше чує пташинні слова

— Не плач, не плач!

Він прийде, прийде! Воскресне, воскресне!

І полегшало Марії на серці, вона всміхнулася до пташини і промовила:

— Пташино Божа! Не лишай мене! Будь зо мною заєдно і потішай мене.

І сталося диво. Пташина прикликала ще більше своїх товаришок і разом почали собі ліпити гніздечко під дашком хатини. Виліпили його з глини, встелили пухом, посідали в гніздечку та щебетали цілими днями.

І сповнилася ворожба цих посланців Божих. Третього дня Ісус воскрес із мертвих і найперше відвідав свою рідну Матір.

Тоді Мати Божа нагадала собі тих пташат, поблагословила їх і сказала:

Будьте ви радістю всім сумним людям, як і мені були. І хай вас полюблять, як я вас полюбила за добрі вісті...

Ті пташки, то були ластівки. Відтоді вони ліплять свої гнізда під стріхами домів і цілу весну й літо щебечуть людям при праці. А хоч на зиму й відлітають, то з весною назад трапляють до своїх гнізд і дають людям знати, що вже йде весна.

Ю. І.

ВЕСНА

Як весело й весняно!
Як дзюркотить струмок!
Як швидко-швидко тане
На сонечку сніжок!

Останню сніжну смужку
Підточує вода,
І сонце у калюжку,
Як в люстро, загляда,

А промінець пірнає
І світиться на дні...
І горобець не знає:
Купатися чи ні?

Інна Кульська

ВЕРБА Б'Є....

З давніх-давен, коли тільки церква Христова запанувала у світі, прийнявся звичай в неділю перед Великоднем приносити до церкви китиці молодої верби, та освятити її свяченою водою, переховувати аж до Великодня в хаті — звичайно за образом.

На яку памятку завівся такий звичай?

На памятку тої неділі, коли Ісус Христос перед своїми муками-страстами востаннє у великій славі, при величезнім здвизі людей, в'їхав у місто Єрусалим.

Всі люди вітали його з великою радістю, кидали йому під ноги квіти, пальмові віти та вербові галузки, що росли при дорозі й розквітали базьками. Кидаючи це все під ноги Спасителеві кликали: „Осанна, Сину Давидів"!

І от на цю памятку прийнявся звичай в квітневу неділю, освячувати галузки верби, а з цього приводу нарід склав собі звичай торкаючись плеча сусіда пригадати що „Не я б'ю, верба б'є, за тиждень Великдень". А що Великдень це велике і радісне свято в Україні, то наш нарід називає ще Квітневу неділю „Вербна", „Шуткова" а в Гуцульщині: „Б'єчкова неділя".

ТЯПА І ТОПА

В нашій квартирі живуть дві собаки — Тяпа і Топа. Їхня хата — в старому чемодані без кришки. Тяпа — мама, а Топа її дочка. Топі чотири місяці. Вона любить пустувати, ловити м'яча, бігати по квартирі, а найбільше їй подобається красти різні речі і ховати до свого чемодана. Мама Тяпа не схвалює такої поведінки Топи. Вона часто сварить Топу, але як повернути всі крадені речі на місце — не знає.

Топа вкрала у бабуні моток білих ниток, у Майї — її ляльку Сіму, у діда — окуляри, у кота Гицеля — найбільшу кістку, а в мене — книжку. Тоді ми всі зібралися до чемодана. Всі наші речі були там. Кіт Гицель хотів ударити Топу лапою, але мама Тяпа шарпнула Гицеля за хвіст, Топа перевернулась на спину, замолола в повітрі лапками і завищала тоненьким голосочком: „Я знаю, цього не можна робити, але я — маленька, я ще не навчилась себе стримувати, не треба мене бити!"

Дід узяв свої окуляри й мовчки одійшов. Майя погладила Топчин м'який животик. Бабуня сказала, що Топа погана і її треба покарати. Мама Тяпа загарчала на бабуню, а мене лизнула в руку, перепрошуючи за Топу: „Бачите, вона маленька, а ви які великі, страшні, сердиті!"

Потім Тяпа і Топа тихенько сиділи поруч на стільці і цілували одна одну рожевими вогкими язиками.

Ю. Яновський.

Я ХОЧ НЕВЕЛИЧКА

Я хоч невеличка, —
Менша ж від мене
Травка-травичка
У саду зеленім.

Я хоч невеличка, —
Там під горою
Квітка-ромашка
Рівна зі мною.

Я хоч невеличка,
На пеньочок стану, —
Зайчик-стрибайчик —
І той не дістане.

Я хоч невеличка,
А як підскочу, —
Вишеньку вирву,
Яку я захочу.

Я хоч невеличка,
А робить умію, —
Посуд помию,
Платтячко зашию.

Я хоч невеличка, —
Великою стану.
На самольоті
Неба дістану.

В. Бичко

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Монтреал, Кве.

Відділ ім. Лесі Українки при церкві св. Покрови в Монтреалі, влаштував дня 28 лютого 1966 р. свято своєї патронки Лесі Українки.

Зібралась більша частина нашого членства, а також і не члени в залі при церкві св. Покрови. Сцена була удекорована вишивками і квітами де стояло погруддя поетеси, а також були святково приготовлені столи на залі для учасників.

Голова товариства п. Віра Вусата відкрила свято, а о. Олександер Костюк перевів молитву. Реферат виголосила вчителька Рідної Школи п. Надія Грицина на тему: „Леся Українка — велика поетеса українського народу", де показала велику постать Лесі Українки, як поетеси і борця за кращу долю свого народу, подаючи багато цікавого добре опрацьованого матеріялу та цитуючи її поезії на ріжних етапах творчості.

Приємно було учасникам слухати показ образу велитня „Духа Нації".

Після реферату була ілюстрація творчості Лесі мистецьким читанням: Ольга Гуменюк прочитала вірш „Сльози-перли", а Віра Канарейська „Товаришці на спомин".

Добр. Галина Костюк прочитала вірш Олени Журливої п. н. „Спомини" присвячений Лесі Українці.

Виголошений реферат і художнє читання зробили дуже гарне і миле враження на присутніх. Після офіційної частини було чайне прийняття і товариська гутірка.

Із збірки, яка була переведена, виділено 5 дол. на пресовий фонд для журнала „Промінь".

Марія Степова

ВЕЧІР ГУМОРУ

Гемилтон, Онт.

Відділ ім. Л. Українки при церкві св. Володимира в Гемилтоні рік-річно улаштовує в м. грудні вечір гумору. Цього року такий вечір відбувся 15-го грудня в залі під церквою. Голова відділу пані М. Кінар і господиня того вечора пані Пелепюк вітала входячих на залю членкинь і гостей, завітав до нас о. д-р Савчук з Вінніпегу, домініяльна голова пані А. Токарик і настоятель громади з дружиною Прот. В. Федак.

Молитву до вечері провів Всеч. о. Федак. По вечері всі заколядували „Бог предвічний". Голова пані Кінар привітала гостей та членок. Слідувала промова о. Прот. В. Федака і о. д-р Савчука, який сказав, що об'їхав схід і захід Канади і не стрінув таких вечорів, щоб були такі гарні. Голова Союзу Українок пані А. Токарик у своїй промові пояснила значення цього вечора. Вона сказала, що шість років тому перший раз було влаштовано такий вечір, щоб придбати фондів на підтримку журнала „Промінь" і при цім наші членкині раз на рік мають гарну розривку. Членкині продовжували розривково-жартівливий вечір. Відбулась зустріч діда-мороза, жартівлива розігравка і роздача подарунків. Окремо цінний подарунок отримала голова відділу пані Кінар від членкинь. І так в гуморі закінчився цей незабутній вечір, а членкині розходились додому з надією, що „Промінь" ще більшою силою буде їх освічувати і загрівати до громадської праці. Щасти йому Боже довгі літа.

З тої забави на фонд журнала переслано 25 долярів.

Анастасія Каліщук, кореспондентка

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ, ВІННІПЕҐ

На початку нового 1966 року жіноче т-во ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці розпочало діяльність зимового сезону святочним настроєм.

Спільна свята вечеря вечір перед Йорданом є завжди в нашій громаді великою врочистістю. Вірні вислухали вечірню, відбулось торжественне водосвяття і всі зійшли до залі на спільну Святу Вечерю, на якій був присутній Блаж. Митр. Іларіон. По вечері слідували святочні привітання та спільний спів колядок і щедрівок.

Свято членства. Після річних зборів відділ поробив старання збагатити себе новими членками. Вечером, 16 лютого було улаштовано програму свята членства, на якій гостем-промовцем був Всеч. о. В. Слюзар та промовляв на організаційну тему. У своїй промові о. Слюзар підкреслив головні цілі організації в збереженні українського духа, рідної мови та релігійно-культурного життя. Референтка членства, пані Г. Ласько привітала і представила нових членок відділу. По цім було вшановано усту пившу голову відділу, пані Ангелину Павлик за її дворічне головство і посвяту. Програмою вечора керувала голова т-ва, панна М. Марко.

Роковини Лесі Українки відбулись концертовою програмою в неділю 27 лютого. Імпрезу відкрила голова освітнього комітету пані Марія Симчич. Концертові точки — сольо-спів „Стояла я і слухала весну" — Іванка Анонійчук при піяно акомп. Л. Вочаківської.

Святочну доповідь виголосила добр. Галина Слюзар „Леся Українка — зразок любови до Батьківщини". Доповідачка захопила слухачів глибоким змістом і красою рідного слова в цілому рефераті.

В дальших концертових точках виступали: С. Сенайко — фортепіянове сольо, Г. Севериненко — деклямація „Контра спем сперо", Р. Єринюк — скрипкове сольо при акомп. С. Сенайка. В інсценізації „Сім струн" брали участь молодшого СУМК-у: М. Осецька, Е. Піуш, А. Кушнір, Д. Романко, Т. Попов, Д. Друль, Б. Галас. Режисерувала Ольга Завісляк. Д. Ласько відограв композицію на акордіяні. Кінцеве слово сказала голова відділу Марія Марко.

Є. Білич, прес. референтка

З ДІЯЛЬНОСТИ У ВЕРНОН

Свято Книжки

Вернон, Б. К. — У неділю 24-го жовтня, 1965 року, відділ ім. св. Ольги у Вернон, Б. К. влаштував Свято Книжки, яке відбулось у Народнім Домі. В програмі брали участь членки відділу, як також і шкільні діти.

Вступне слово виголосила голова відділу пані Марія Михайлюк і пояснила значення свята. Слідували деклямації — виконали малі діти: Маруся Висота, Христина Николайчук, Соня Кіндрачук і Василько Рибалка. Сольо. „Рушничок" відспівала Орися Рибалка. Дует на піяно і акордіон відограли Євген і Зенон Кіндрачуки. Слідувала святочна доповідь, яку виголосила добр. Савеля Рибалка — нам треба піддержувати свою пресу, журнал „Промінь", дати йому моральну і матеріяльну поміч. Кожна українка повинна його передплачувати і читати.

Тріо відспівали Павло, Люба і Дебора Малиші. Піяно-сольо відограла

Савеля Попович, так само Йогана Наконечна. Сольо відспівав п. Павло Малиш. Кінцеве слово мав Всеч. о. Я. Рибалка. Програму закінчено чайною гостиною і присутні мали нагоду оглянути виставку книжок і числа „Променя". Свято цього роду є вислідом довгої і невтомної праці жінок по всіх відділах Союзу Українок Канади. Ми дуже горді що наша молодь бере живу участь у таких імпрезах.

Різдвяне представлення „Вифліємська зоря" відбулось у Народнім Домі у Вернон, Б. К., 2-го січня 1966 року. У представленні брали участь сорок п'ятеро дітей рідної і недільної школи, так само 15 найменших діточок, кожне тримаючи букву разом представили назву „Вифліємська зоря". До кожної букви, відеклямовано віршик. Діти убрані як янголи. На підвищенню стояв янгол — Орися Рибалка, тримаючи велику звізду. Сцена була дуже гарно і відповідно освітлена.

Перша дія представила гурток пастухів на полі недалеко Вифліему і їм янгол сповістив про народження Месії. Друга дія відбулася у палаті Ірода. Тут прибули три князі зі сходу від яких Ірод хотів довідатися про Месію.

В третій дії було представлено Вертеп, над яким світила ясна звізда. Поклін зложили новонародженому князі зі сходу, пастирі і українські діти. З кожної сторони Вертепу стояли янголи. Під час представлення хористи відспівали кілька колядок. Сцена була дуже гарно, артистично і відповідно прибрана до кожної дії.

Підготовила представлення і занялася костюмами добр. Савеля Рибалка. Жіноче Товариство ім. св. Ольги вручила букет живих квітів добр. Рибалці за її дорогоцінну працю. На закінчення прибув Святий Миколай з своїми янголами і по привітанню роздав дітям подарунки. Такі дитячі імпрези завжди лишають по собі приємне враження. Вони підносять нас на дусі і дають запоруку, що праця на українському полі буде продовжуватися нашим молодим поколінням.

Павліна Кіндрачук, осв. референтка

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Гемилтон, Онт.

В жовтні місяці 1965 року приятелі та куми п-ва Лідії та Юрія Головко влаштували їм несподіванку з нагоди набуття нової хати. Обоє вони були здивовані прийшовши з церкви і побачивши в їхній хаті таку кількість людей. Їх привітав від імени гостей ініціятор цієї несподіванки всім відомий музик п. Олешкевіч та п. Шведченко.

Після відспівання молитви та „Многоліття" відбулася перекуска, яку так смачно зготовили куми та приятелі.

Юрій Головко є відомий диригент на території Канади, відтак його дружина Лідія відома, як драматичне сопрано-солістка, співачка хору при православній церкві м. Торонто, отже і не диво, що в цій хаті лунали до пізньої ночі прекрасні наші мелодійні українські пісні.

П-ва Головків вітали провідники організацій, хору і приятелі, якому бажали в новій хаті прожити довго і щасливо, а свій досвід яко диригента передати для українського народу. Дарунок від гостей вручив п. Олешкевіч, за який ювілята всім щиро дякували, але не забули і за свою пресу і на заклик пана Мигаля гості щиро жертвували. Збірка принесла 54 долярі. Їх розділено на 5 прес. Пан Михайло Собчак склав пожертву 10 долярів, інші дрібні датки. Всім жертводавцям, щире українське спасибі. Співом веселою гутіркою та несподіваними дорогими зустрічами земляків закінчено в пізній час цю милу родинну імпрезу. Щиро дякуємо всім гостям за підтримку і поміч. Для господарів несподіванки і п-ву Головкам бажаємо здоровя щастя і „Многая, Многая Літа".

Ларіса Сапентів

З НАГОДИ СІМДЕСЯТИЛІТТЯ НА „ПРОМІНЬ"

Дня 13-го листопада, 1965 р. приятелі, членки старшого відділу і молодшого зібралися до ресторану п-ва Михальчуків щоб вшанувати днем іменин пані Павлю Світуху. (Пані Михальчук є дочкою п. Світухи). Ювілятку привезла автом пані п. Мединська і всі разом привітали її та заспівали на многії літа. Відтак голова молодшого відділу Ганни Барвінок, Оля Буряк, вчепила корсаж.

По смачній перекусці забрала слово п. Нема і п. Яворська, яка вручила дарунок від усіх присутніх. Пані Мединська запросила до збірки на „Промінь", яка принесла $10.75. З цих грошей 2 дол. подарувала ювілятка, яка є примірною, довголітною членкою товариства Доньки України, а також багато помагає молодшому відділові Ганни Барвінок.

Прийняття закінчилось теплою гостинною атмосферою, до якого найбільш причинились: пані О. Радченко і С. Іліка. Іменинниця щиро подякувала усім присутнім за милу несподіванку.

Присутня

РОКОВИНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Ватсон, Саск.

Заходом відділу ім. Л. Українки в Ватсоні відбулася після Богослуження 15-го лютого (на Стрітення) в залі під церквою роковини народження Л. Українки. По смачній гостині, яку приготовило жін. т-во, голова пані Кенащук привітала гостей і заразом попросила щоб о. Глуханюк прочитав реферат. По рефераті пані Чиж заспівала дві пісні, а пані Гребенюк прочитала дві поеми Л. Українки.

Пані Кінащук подякувала усім присутним членам і гостям, що не зважаючи на великий мороз, а спромоглись прибути і вшанувати пам'ять Л. Українку, яка багато причинилась для добра нашого народу. З тієї нагоди жін. т-во висилає 10 дол. на пресовий фонд „Променя".

Катерина Сліпець

ВШАНУВАННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНОК ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

В кожній організації є членки, які належать до товариства довгі роки та присвячують багато часу й праці для добра й розвитку організації.

Членки жіночого товариства ім. Кн. Ольги в Принс Алберт, Саск., разом з громадою, 30-го січня ц. р., улаштували несподіване приняття для 34-ох довголітних членок. В цей день випала гарна погода, що дала змогу прибути на це врочисте свято всім, хто хотів бути на цьому прийняттю.

Голова товариства пані А. Марусяк запросила всіх засісти за гарно прибрані столи, а ЮВІЛЯТОК посаджено за окремий удекорований стіл. Всеч. о. П. Бублик провів молитву, потім кожну з відзначуваних вдекоровано гарним корсажем. Ця хвилина була зворушливою, бо в багатьох з них потекла непрошена сльоза, бо пригадалося все пережите тяжкі часи, розчарування, а накінець радість та успішні плоди дов-

голітньої невсипущої праці...

Голова товариства представила кожну ювілятку окремо, з відповідною характеристикою і заслугами. Панна С. Лабюк виконала сольо на піяно. Покликаний до слова голова громади п. Ф. Паскарук, привітав ювіляток теплими словами, полинув думками в тяжкі піонерські часи зорганізування принс-албертської громади та її розвиток. Підкреслив, що завдяки трудолюбивим членкам, ми сьогодні пишаємося прекрасною Церквою, яка є гордістю нашої громади, та висловив сердечну подяку їм за велику посвяту й побажав кріпкого здоров'я. Панна Ш. Сопотик виконала сольо на піяно.

До слова покликано о. пароха, який привітав шановних відзначених членок, порівняв життя жінок у вільному світі, з життям в поневолених країнах і закликав молодих пань до наслідування своїх матерей, які багато зробили добра для Св. Церкви й нашого суспільства в Канаді, побажав ювіляткам многих літ та Божого Благословення...

В імені Ювіляток промовляла пані Зюбрак, яка подякувала всім за признання. Кінцеве слово сказала голова т-вт пані А. Марусяк, а присутні відспівали „На многая літа". **К. Б.**

РОКОВИНИ Т-ВА І ВІДЗНАЧЕНІЯ ЧЛЕНОК

Мирнам, Алберта.

В неділю 14-го листопада, 1965 жін. тов. ім. Олени Пчілки в Мирнам відсвяткувало свої 28-мі роковини.

Рано Всеч. о. Данисюк відслужив Богослуження. У своїй проповіді звернув слово до жінок. Вшановано померших членок Панахидою.

По обіді в місцевій заповненій гостями залі вдбулась святочна програма. Запрошені до участи в нашім святі були відділи з Мусідора і Вегревил. Головною бесідницею була пані П. Сліпчук з Едмонтону, голова провінційної екзекутиви. Святом керувала пані К. Шимко.

Слідувала промова пані Дубельт, в якій вона дала огляд діяльности т-ва.

Відбулось відзначення таких членок: панні Мельник, Я. Котишин, П. Яшейко, П. Яремчук і М. Котович. Кожна з них була представлена панями Л. Ткачук і М. Мисенчук, які в своїх промовах подали заслуги цих членок за 28 років і, яких нагороджено почесним членством. Вручення грамот виконала пані Сліпчук, а пані Шимко вшанувала почесних членок дарунками від нашого відділу. Слово до відзначених сказала пані Сліпчук, зложила привіт і побажала їм і нашому відділові успіхів на будуче.

Кінцеве слово сказав Всеч. о. Данисюк. З нагоди цих роковин слідуючі пані зложили на „Промінь" — Я. Котишин — 2 дол., по 1 дол. — П. Яшейко, П. Яремчук, М. Котович.

Л. Ткачук, секр.

80-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПАНІ ЙОСИПИ ЧЕПЕСЮК

Вест Форт Вілліям

Серед канадійських українських родин є особи, які заслуговують на особливе признання й пошану, являючи собою живі приклади до наслідування. Це треба сказати й про п. Йосипу Чепесюк, мешканку м. Форт Вілліяму, членку Союзу Українок Канади і парафіянку церковної громади Св. Володимира в Вест-Форт Вілліямі.

Цього року пані Чепесюк сповнилось 80 літ життя. Місцевий відділ Союзу Українок Канади рішив вшанувати її з цієї нагоди, і призначив час на Свято-Йорданський обід, 19 січня. Цей час був вибраний для того, щоб без розголосу багато людей могли прийняти участь, бо ювілятка, по своїй скромності, уникала почестей.

Пані Чепесюк — свідома українка, примірна парафіянка і взірцева мама. Вона, залишившись ще в молодих літах вдовою з малими дітьми, всю себе присвятила дітям, і всіх їх „вивела в люди", давши всім високу освіту.

Тепер двоє її синів є лікарями: один в Торонті, другий в Ванкувері. Третій син, (кілька літ, як помер) був інженером агрономом. З двох дочок — одна була норсою, а друга — пані Анна Стасів, дружина адвоката Стасіва є учителькою публичної школи, і при них мама проживає, як член їхньої родини. Родина є активною в місцевому організаційному українському житті.

Отож, 19 січня, в церковній залі у Вест-Форт Вілліямі, по закінченні програми Свято-Йорданського обіду, виступила голова місцевого відділу, пані С. Музика і повідомила всіх, що цей день призначений ще на вшанування нашої заслуженої і примірної членки пані Чепесюк, з нагоди її 80-ліття. Звернувшись до Ювілятки, пані Музика щиро її привітала від імени Жіночого Т-ва і всіх присутніх та вручила їй пам'ятковий дарунок, а присутні заспівали їй „Много літа!"

Потім, у теплих словах привітав Ювілятку настоятель, митрат о. С. Ґерус, а по ньому місцевий піонер Ф. Ємчук розказав присутнім про її життєвий шлях.

Зворушена цією несподіванкою пані Чепесюк щиро подякувала за честь, підкреслюючи, що вона перемогла всі життєві труднощі тому, що вона вірила в Бога і в Його поміч.

о. С. Г.

ВШАНУВАЛИ ПАМЯТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Ввечері 13 лютого, 1966 р. заходами місцевого відділу Доньки України в Роблині, відбувся вечерок з концертовою програмою для вшанування великих постатей в нашій недавній минувшині: Лесі Українки і Ольги Кобилянської. Публика була мішана. В програмі взяли участь члени товариства й наша молодь. Програмою проводила Голова Товариства пані С. Островська.

Перше всього усі приявні відспівали „О, Україно!" Пані М. Копильчук сказала вступне слово. Деклямації з поезії Лесі Українки виконали слідуючі пані: М. Копельчук, Н. Кулик, П. Капець, добр. Стратійчук деклямувала „Пісні Лесі Українки", а пані А. Чеснік деклямувала „Ольга Кобилянська". Пані П. Бугера і

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВАТСОН, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відбулися 2-го грудня, 1965 р. у церковній залі. Збори відкрила голова М. Кінащук молитвою. Предсідницею була К. Хома, а секретаркою А. Сакундяк.

Звіти діяльности т-ва здали членки заряду. Голова М. Кінащук подякувала членкам за дружню співпрацю. М. Гребенюк секретарка дала звіт діяльности т-ва, за рік відбулося 11 зборів, одні надзвичайні збори і заряд мав 3 засідань.

Наш відділ вітав у себе голову Союзу пані А. Токарик. Членки улаштували прийняття для Всеч. о. і добр. Глуханюк, вечерок для п-ва Л. Манцур з нагоди 50 ювілею їхнього подружжя. Відсвятковано — роковини Л. Українки, свято День Матері, відбулася випродаж великодного печива і українських страв, приготовили 2 обіди, спільне свячене, і обід на храм, помагали в похоронних обідах і перекусках. Видали 3 бенкети для інших місцевих організацій.

Заходами т-ва відбувся осінній базар і чай, членки сходились пекти паски і колачі. Брали участь у 60 ювілею Саскачевану, який відбувся у нашій місцевости, ходили колядувати і малювали церковну залю.

Т-во передало на церкву 300 дол. на „Промінь" 30 дол., на Інститут Могили 25 дол. жертвували 300 дол. на меблі для окружної парохіяльної хати. Інші пожертви — на стипендійний фонд, на домініяльний фонд з нагоди з'їзду. Вислано дві делегатки на провінціяльний з'їзд до Саскатуну. Т-во переплачує „Промінь" для шпиталю і висилає квіти та картки побажання хворим, сповнило свій буджет до централі.

З року 1964 осталося в касі — 305.98, приходу на рік 1965 — 1,026.02, розходи на рік 1965 — 1,034.00, Осталося в касі — 297.00.

Заряд на рік 1966-тий: голова — Марія Кінащук, заст. голови — Марта Франко, секретарка — Катерина Сліпець, фін. секретарка — Оля Бокшовин, референтка „Променя" — Марія Кінащук. Контрольна комісія — А. Сакундяк референтки комітетів — господинь — Людмила Процко, шпиталю — М. Франко, сестрищ — Анна Манцур.

Марія Гребенюк, секр.

ВОТЕРФОРД, ОНТАРІО
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відбулися 12 грудня 1965 року, в залі Народного Дому. Предсідницею зборів була добр. Ґліцька, а секретаркою пані Анна Кондрат. Звіт праці товариства дала голова Рузя Галик. Подякувала членкам і зарядові за кооперацію.

Т-во жертвувало 100 долярів на місцеву церкву та дбало про прикрасу церкви. У нас знаходиться неділь на школа. Товариство займається дарунками для дітей на святого Миколая. Членки приготовили Йорданську Вечерю у Народнім Домі, дали 3 обіди, дві вечері. Спільне Свячене в залі Народного Дому. Давали перекуску членам Народного Дому під час забави з музиками. Членкині також займалися перекускою для делегата СУМК пана Яворського. Відчит пана Боднарчука. Жертвували 25 дол. на Інститут в Торонті. Дали перекуску для дітей, по св. причастії. Вислали делегатку до Лондону, Онт. і дали 10 дол. на фонд рара — 5 дол. Улаштували продаж печива і писанок перед Великоднем.

Відсвяткували роковини Л. Українки. Брали участь у світовім дні молитви. Брали участь в концерті Шевченка і День Матері, під управою о. і добр. Ґліцьких. Членкині жертвували речі на розігравку. Сповнили буджет до централі Союзу:

Фінансовий звіт: з 1964 року осталось в касі — 287.59, прихід в 1965 році — 627.02,

Заряд на 1966 рік увійшли пані: голова — Рузя Галик, заступниця голови — Анна Кондрат, секретарка — Павліна Залуцька, касієрка — Рузя Свидрович, фін. секр. — Валя Бунт. Контрольна комісія — Добродійка Ґліцька, Софія Галик і Анеля Андрушко. Комітет хворих — Марія Дроздовська і П. Залуцька. Господині — Марія Лазарук і Анеля Андрушко. Учителька недільної школи — СУМК дівчата, під проводом членкинь — Оля Андрушко добр. Ґліцька і Анеля Андрушко.

Павліна Залуцька, секретарка

ЕНДРУ, АЛБЕРТА
Відділ ім. Л. Українки

В році 1965-ім відділ при гарній співпраці членок та умілому керуванні голови, пані В. Мельник, розвинув ширше свою діяльність.

Крім влаштування бінго, гри в карти, продажі печива участі в базарі, та в парафіяльних обідах і пару спільних вечорів із вечерою, відділ звернув спеціяльну увагу на недільну школу, на початкуючу клясу української мови й навчання дітей своїх рідних українських пісень, яких навчанням займається пан Іван В. Гуцуляк. Відбуто кілька вечорків із доповіддю по Вечірні Всеч. о. Гикавого на тему „Вороги християнства" й „Ватиканський Собор". Відділ відсвяткував свята Лесі Українки, Тараса Шевченка, День Матері, Свято Ольги Басарабової. Відділ нагороджує студентів сумою 45 дол., які попишуться найвище в українській мові в десятій, одинадцятій і дванадцятій клясі в державній школі.

Заряд на 1966-тий рік: голова — В. Мельник, заступниці — М. Андрук і Р. П. Гуцуляк, секретарка — Р. І. Гуцуляк, касієрка — М. Дребит. Контрольна комісія — Д. Лакуста, Н. Маркевич. Кухонний комітет — Н. Матийчук, М. Бабюк, В. Якімчук.

Р. І. Гуцуляк, секр.

ЛОНДОН, ОНТ.
Відділ ім. Княгині Ольги

Цього року наш відділ святкуватиме 15-ліття свойого існування й діяльности. Вже від самого початку прибуття сюди, наше жіноцтво, розуміючи своє завдання у суспільстві, зорганізувалось й було вірним супутником громади Пресв. Тройці в

пані В. Козменюк представили одну сцену з одної драми Лесі Українки. Пані М. Лебедович виголосила реферат про Лесю Українку, а пані А. Горбай про Ольгу Кобилянську. Гурт молоді, яких підготовляв о. Стратійчук відспівав: „А в тому саду... Сумківка панна Зеновія Горбай відспівала: „Розкішний Степ". Школярка Маруся Лебедович відспівала: „Ми чемні діти".

Кінцеве слово сказала пані С. Островська.

Українським і канадійським гимнами закінчено вечерок.

З нагоди цієї імпрези товариство дало пожертву 5 дол. на прес. фонд журнала.

За освітній комітет:

С. Стратійчук

Лондоні, у розбудові церковно-національного життя. — Від кількох років прийшлось чимало попрацювати для будови нової Церкви, тощо, але, це саме й поставило — як саму громаду, так і відділ на вищий щебель розвитку. Побіч своїх господарських обов'язків відділ все старався посилити свою працю в культ. освітній ділянці, щоб піддержати рідне духове життя й репрезентувати українство на зовні.

Протягом 1965 р. — відділ, начисльоючи 20 членок і майже стільки ж прихильниць — виявив слідуючу діяльність: відбув 5 зборів, 2 спільних з пров. екзекутивою Союзу Українок наради, та 7 засідань управи; уможливив у Лондоні в м. травні окружний з'їзд, брав участь на домініяльнім і 2 пров. з'їздах; перевів 5 обідів, 1 чайний вечір, 1 базар, спільне свячене, Св. Йорданську Вечеру і запусти; взяв участь у показі українського мистецтва в місц. міжнародньому клюбі, як і писанні писанок для молоді; брав активну участь (своїм хором, рефератом, деклямаціями тощо) в національних святкуваннях: Листопадового Зриву, Свята Державности, Героїнь і концерті Т. Шевченка, а також у телевізійній (місц.) програмі для показу українських різдвяних традицій, та в концерті наших колядок через місц. радіовисильну, врядив одну театральну виставу; участував у церк. хорі й учителюванні в р. і нед. школах. Під харитативним оглядом — відвідував хворих і допоміг матеріяльно потребуючим членкиням.

В наступному, ювілейному році — плянується посилення культ. освітньої праці й кампанії на журнал „Промінь".

Фінанси відділу в 1965: прихід — 2,137, розхід — 1,899, з того приділено на будову Церкви й закуп речей для неї — 1,495, а 50 дол. на бібліотеку при громаді.

Склад управи на 1966 р.: голова — О. Кошарна, уступаюча гол. — А. Кудловська, заступниці голови — Л. Шевченко і В. Калюжна, секретар — Н. Кузьменко, скарбник — Г. Володченко, культ. осв. реф. — В. Яремченко, господ. — М. Овчаренко, делег. до КУК — Н. Шульга. Ревіз. ком. — Г. Лисенко, С. Степанюк, Н. Шульга. Сестриці — М. Пилипенко, А. Порохня, В. Калюжна.

К. Дебрин, секретарка

МОНТРЕАЛ, КВЕ.
Відділ Доньки України

Річні збори відділу відбулися в залі Собору св. Софії 5-го грудня 1965 року. Збори попередила молитва, яку провів прот. о. В. Слюзар. Предсідницею зборів була пані А. Колісник, секретарками Зоя Роніш, Надія Пенюк.

Діяльність товариства: Протягом року відбулося 12 зборів, 8 місячних, 4 зарядових. Товариство приготовило три обіди, базар з обідом і кілька чайних прийнять під час місячних зборів. Організовано велику розігравку і вечір бінго. Влаштовано: 1) Весняний чай з показом моди, 2) Вечір пісні і розваги з участю М. Кокольської, гумориста, П. Рудакевича, пані О. Рудакевич, а також вистава картин місцевих сил.

Була випродаж уживаних речей, переведено збірку на квіти до Божого Гробу. На кожних місячних зборах переведено збірку на залізний фонд. Давали поміч на оселі св. Софії, піддержували і займались вихованням молоді у СУМК-у і недільні школі. Колядували на Собор. Відвідувано хворих по шпиталях і домах, давали поміч потребуючим. Брали участь в розпродажі квітів на фонд поборювання рака.

Культурно-освітня праця: Заходами культурно-освітнього комітету, культурно - освітня праця відбувалась під час місячних зборів. І були прочитані, або виголошені такі доповіді: Пані Зоя Роніш про піонерок Жіночого Руху, доктор Р. Струмінський „Недуга серця", адвокат М. Насадюк „Право жінки в Квебеку". Добр. М. Легенюк прочитала уривок „Земля" О. Кобилянської. Відбулося свято Книжки і преси, та вистава і продаж книжок, пані В. Меланчук прочитала доповідь про значення книжки і преси. Релігійну доповідь виголосив прот. о. В. Слюзар. Членки тов. учащають до жіночого і церковного хорів при Соборі св. Софії. Виступили з концертовою точкою на академії жіночого руху і колядували на радіових передачах СБС. Відділ виконав свої членські обовязки до централі. Підержували при кожній нагоді журнал „Промінь". Членки тов. взяли активну участь на доповіді генерального секретаря Союзу Українців Самостійників.

Репрезентація тов. в інших організаціях. Комітет Українців Канади, Монтреальська Жіноча Рада, Обєднаних Націй, тов. поборювання рака, провінційна екзекутива СУК, відділ СУМК, недільна школа, управа Собору, відділ „Ганни Барвінок", православна каплиця, при шпиталі Вердон, Червоне Перо.

Вислано делеґатки: На ювілей архиепископа Михаїла, на з'їзд в Торонто, Оттаві, Гемилтоні, на ювілей відділу „Ганни Барвінок", на висвячення магістра Бринявського, на 35-літній ювілей відділу О. Басарабової, на 40-літній ювілей українського православного братства. Придбано чотирі нові членки і одна членка відновила своє членство.

Фінансовий звіт: загальний прихід за 1965 р. — 6,290.54, передали на Собор свї Софії — 4,000.00.

Інші жертви: на оселю св. Софії, журнал „Промінь", видання книжки тов. українських вояків, на фонд „Наталії Кобринської", на курси українознавства, на з'їзд в Торонто, Оттаві, церковний бюлетень „Софіївські Дзвони", на ювілейний дар для архиепископа Михаїла, п'ятилітній ювілей „Ганни Барвінок", ювілей О. Басарабової, для магістра Бринявського, о. Квасницького з нагоди нагородження митрату. На посвячення залі в Лашінах, на подорож для СУМК-івців на з'їзд.

Заряд товариства на 1966 рік: Почесні голови: добр. Л. Слюзар і А. Колісник, уступивша голова — О. Реґуш, голова — Г. Сенишин, заступниці голови: Г. Мельник, А. Ковальчук, З. Роніш, рекордова секретарка — О. Ярошевська, кореспонденційна секр. — Е. Савицька, фінансова секр. — В. Цюрко, касієрка — О. Шевчук. Господарчі референтки: Г. Мельник, А. Панчук ,господині: пані — Пушкар, Дудник, Кучер, Ревко, церковний комітет: А. Демитрак, А. Валентин, К. Прокопюк, і пані Гах, добродійний — Турченюк В., залізний фонд: О. Пасека, Савіцька, бібліотекарки: добр. Л. Слюзар, В. Меланчук, культурно-освітні референтки: добр. М. Легенюк, З. Роніш, Т. Жеребецька, В. Маланчук і А. Демитрак, базаровий комітет: Р. Майка, Г. Лагукет, В. Цюрко, О. Шевчук. Відвідувачки хворих: добр. Л. Слюзар, А. Маркуш, Твердун, Якович, Тимчак. Делегатки до Жіночої Ради: Р. Майка, Г. Мельник, делегатка до Тов. Обєднаних Націй Г. Мельник. Делегатки до надзірної ради і референтка культурно-

освітньої праці для молодечої організації СУМК. Г. Мельник.

Референтка і управителька до недільної школи: добр. Л. Слюзар, референтка жіночого журнала „Промінь" і Фундації ім. „Наталії Кобринської": добр. Л. Слюзар, М. Запаринюк. Контрольна комісія: М. Якович, Д. Сібйонек, С. Головач дорадча рада — бувші голови.

Надія Пенюк, секретарка

КАДВОРТ, САСК.
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори відділу відбулися 7-го грудня 1965 р. у домі пані Агати Тріщук.

Предсідницею зборів була Савеля Ґриба, а секретарка Анна Тріщук.

Членки заряду здали звіти діяльности. За рік відбулося 9 місячних зборів по домах членок.

Товариство видало градуаційний бенкет для студентів вищої школи, обід прийняття Всеч. о. і добр. Славченків, дали 2 перекуски для організацій. Помагали з церковним базаром, де видали обід і вечерю, мали продаж Великодного печива і писанок. Видали 3 похоронних обіди. Відвідували хворих у шпиталі, де усім прилагодила пачки для дітей на Різдво і устроїли День Матері концертовою програмою. У нас наука релігії і українська школа відбуваються у Публичній і Вищій школі в часі шкільних годин, де маємо три українських учителі, що вчать дітей. Товариство займалось купуванням різдвяних дарунків для дітей. Помагали в клініці туберкульози.

Товариство цього року умеблювало кімнату в місцевім шпиталі.

Заряд т-ва на 1966 рік: голова — Ґиня Тріщук, заст. голови — Маруся Іванишин, рек. секретарка — Савеля Ґриба, заст. секретарки — Леся Дяків, касієрка — Анна Тріщук. Референтки: Освітня — добр. Славченко, журнала і цивільної оборони — Савеля Ґриба, музею — Анна Василик, добродійної праці — Савеля Ґриба. Контрольна комісія — Катерина Гутник, Анелька Коваленко, Агата Тріщук. Добродійний комітет — Настя Івасюк, Ґеня Тріщук, Анна Тріщук. Господині до церкви — Марія Прамчук, А. Коваленко.

Фінансовий звіт: з року 1964 осталося — 649.01, прихід в 1965 р. — 1,088.74, розходи в 1965 р. — 803.10, в касі осталося — 934.65.

Савеля Ґриба, секретарка

ИНДИВОР, САСК.
Відділ Ольги Кобилянської

Річні збори нашого товариства відбулися 19-го січня 1966 р. в домі пані Павліни Чорнобай, на яких було присутних 13 членок.

Голова пані Анна Корній відкрила збори спільною молитвою. Предсідницею зборів була пані П. Павліцька, секретаркою — пані Розалія Рутковська. Слідували звіти діяльности. Секретарка О. Вівчарук перечитала звіт праці з цілого року. Відбулось сім місячних зборів. Мали один базар на убрання, самі членки пошили і при тій нагоді продавали перекуску і каву. Всі помагали на празниковий церковний обід. Помагали в чотирьох похоронних обідах. Мали осінню вечерю і при тій вечері мали честь вітати нашу дорогу гостю пані Анну Токарик та гостей із Сторджис і Гаес. Ми всі були дуже раді послухати такої гарної промови.

Касієрка Пані Р. Рутковська здала звіт фінансовий: В касі з року 1964 — 388.60, прихід в 1965 році — 329.38, розходів в 1965 році було — 311.57, в касі осталось — 406.41.

До заряду на 1966 р. ввійшли ті самі особи, що були минулого року. Голова — Анна Карній, заступниця голови — Павліна Чорнобай, секретарка — О. Вівчарук, касієрка — Розалія Рутковська. Контрольна комісія — Катерина Ґриба, Марія Юрків. Господинями в Народнім Домі, що опікуються посудиною — Марія Юрків і Розалія Рутковська.

Олена Вівчарук, секретарка

НІЯҐАРА ФАЛС, ОНТАРІО
Відділ Доньки України

Річні збори жіночого т-ва Доньки України відбулися 8-го грудня 1965 року в парафіяльній залі. В 1965 році відбулося девять місячних зборів. Звіт діяльности здавали членки заряду. Через рік членки товариства приготовили 6 обідів пять прийнять з перекусками, продаж печива і писанок. Свята — роковини Лесі Українки, День Матері та Свято Книжки, приходу за рік було 313.13, розходу 302.44, в касі осталось 299.49.

Заряд на 1966 рік вибрані пані: А. Самець — голова, В. Лиса — заст. голови, С. Сиротюк — касієрка, С. Когут — секретарка. Освітній комітет — М. Губка, А. Пограничка і добр. Гуцуляк. Контрольна комісія: Токар, Ленц і Пизик.

Стефанія Когут, секретарка

КАЛҐАРИ, АЛБЕРТА.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори т-ва відбулися 5-го грудня, 1965 р. в церковній залі в присутности 27 членок. Збори відкрила голова П. Андрусяк. Предсідницею зборів була Н. Кобильник, а секретаркою Ґ. Маковська.

Діяльність т-ва: За рік відбулось 7 місячних зборів і 4 засідань заряду, членки приготовили 4 обіди, а один похоронний обід. Вечерів було 3 і один бенкет для С.У.М.К., мали Великодний чай. Відбулось 8 вечерків писання писанок, два продажі печива, продаж вживаних речей — 3. Концертів було 2.

Вислано 3 овочеві кошики на Різдво до старечого дому. Вислано двоє дітей до оселі Барвінок. Членки брали активну участь в базарі. Було вислано дві делеґатки на конґрес КУК і дві делеґатки на з'їзд до Едмонтону. Відбувся один пікнік. Куплено до резиденції диван і крісла. Т-во брало активну участь в колядах і в церковнім хорі. Допомагаємо церкві і в недільній та українській школі та опікуємось відділом СУМК.

Фінансовий звіт: Приходу — 1,631.51, розходу — 973.63, в касі осталось — 1,292.89.

Заряд т-ва на 1966 р. голова — Павлина Андрусяк, заступниці — Марія Ґаневич, Ґеня Маковська, Параскевія Ворон, рекордова секр. — Ольга Курчаба, касієрка — Олена Стінка, кореспонд. секр. — Ґеня Микитяк. Контрольна комісія — Анастазія Боднар, Ґеня Горбен, Явдокія Марковська. Господиня — Анна Войтович. Сестриці — Катерина Білява, Анастасія Світик, Елена Коваль, Миланія Спицька. Референтки: горожанства — Надія Кобильник. Льокальної Ради — Ґеня Микитяк, недільної школи — Катерина Василовська, членського комітету — Анастазія Боднар. Видавничого фонду і журнала — Єлена Коваль, СУМК — Ґеня Маковська.

Ольга Курчаба, секретарка

МУСІДОРА АЛБЕРТА

Річні збори жіночого товариства Лесі Українки у Мусідора відбулися у Народнім Домі на 4-го грудня 1965. Голова п. Марія Лизанюк відкрила збори молитвою.

Діяльність товариства за минулий рік: відбулося 6 місячних зборів і одні надзвичайні збори. Товариство відсвяткувало вечерок День Матері, членки приготовили храмовий обід,

і обід на День Подяки, давали перекуску під час бінго, що його дала церковна громада. Купували дарунки членкам які відійшли з нашої громади і купували квіти хворим членкам. За рік 1965 приходу було 587.00 розходу було 255.37, в касі осталося 231.23.

Заряд на 1966-тий: голова — Софія Лясик, заступниця — Єлена Ільков, секр. — Катерина Мандрусяк, касієрка — Параска Сорохан. Господині — Марія Кревенчук, Марія Костюк, Єлена Лизанюк.

К. Мандрусяк, секр.

СВЯТОЧНА ІМПРЕЗА

Смокі Лейк, Алберта

Заходами членок відділу ім. Ольги Кобилянської улаштовано вечерок в память Свята Української Державности 26-го січня, а при цім відмічено також пятиріччя журнала „Промінь".

Імпрезу відкрито співом „О, Україно". Пані Анна Крисовата прочитала спогад про рідний край. Пані Марія Антонюк прочитала вірш на Свято Державности, панна Донна Кокотайло відспівала „Родимий краю" і „На чужині", акомпан. Андрій Туржанський. Добр. Туржанська виголосила доповідь про Свято Державности.

Реферат на 5-річчя „Променя" прочитала пані Марія Паламарек, а пані Півовар прочитала вірш. Т-во улаштувало розігравку на фонд „Променя" з чого 10 дол. вислано на журнал. Підготовкою програми займалась добр. Туржанська.

Мотрона Лопатинська

БОЛЮЧА ВТРАТА

Бл. п. Оля Саранчук

Сумна вістка про відхід з цього світу Ольги Саранчук глибоко вразила її приятелів і знайомих. Упокоїлась 24 січня в шпиталі Вінніпег Дженерал.

Народилася Ольга в Саскачевані 30 листопада 1914 року в родині Марії й Йосифа Богоносів. Ще малою дитиною переїхала з своїми батьками до Вінніпегу.

Виростаючи в оточені релігійної й національно свідомої родини, Ольга виробила пошану до своєї церкви, пісні й організації. Ще з молодих літ вона брала активну участь у молодечих і старших організаціях. Та найбільше мала замилування до української пісні й громадської праці. Довгі літа була взірцевою членкою світських і церковних хорів, членкою катедральної громади Пресв. Тройці й катедрального хору, Українського Народного Дому й Т-ва Взаїмної Помочі.

Цього року відділ ім. Лесі Українки святкуватиме 25-ліття свого існування й Оля Саранчук мала одержати грамоту 25-літної праці та приналежности до Союзу Українок. Членки з глибоким смутком відчувають свою втрату.

Ольга була одною з основательок відділу Союзу ім. Лесі Українки, де в протягу років брала активну участь в його праці. Вона займала різні пости в заряді відділу й репрезентувала його в Льокальній Жіночій Раді.

Ольга була вірною дружиною свого мужа Степана й примірною та люблячою матірю своїх двох гарних, взірцево вихованих синів — Володимира й Павлуся, яких залишила в тяжкім смутку. Залишила в неменшім смутку свою матір, чотирьох братів й одиноку сестру Зеню та велике число приятелів і знайомих.

Величавий похорон відбувся з Катедри Пресв. Тройці 27 січня, а тлінні останки поховано на цвинтарі Глен Іден.

А. Сарчук.

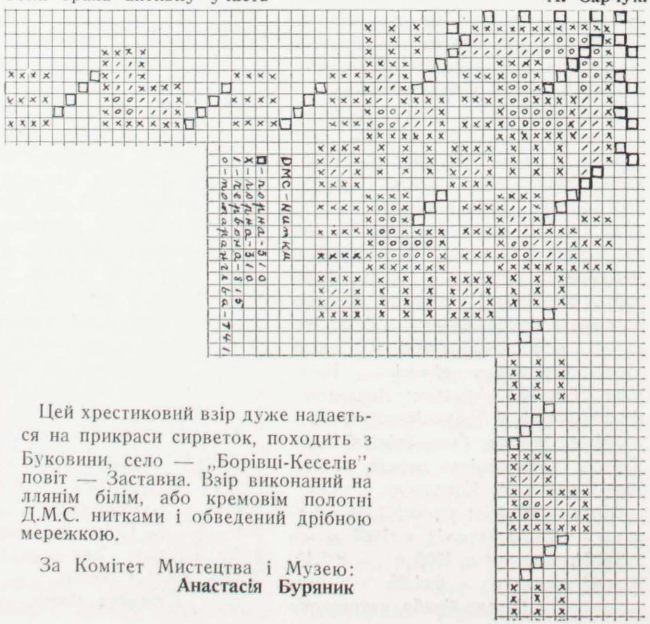

Цей хрестиковий взір дуже надається на прикраси сирветок, походить з Буковини, село — „Борівці-Кеселів", повіт — Заставна. Взір виконаний на лляним білім, або кремовім полотні Д.М.С. нитками і обведений дрібною мережкою.

За Комітет Мистецтва і Музею:
Анастасія Буряник

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

До цього відділу дописує референтка Домашної Економіки. У всяких справах з питаннями по цій ділянці просимо звертатися на адресу референтки панни Фарини:

Miss Rose Faryna, 9638—86 St.,
Edmonton, Alberta.

Паска

1 ложечка цукру, 1 горнятко літеплої води, 1 пачечка сухих дріжджів, 3 горнятка пареного молока, 5 горнят муки, 6 яєць, вбитих, ⅓ горнятка цукру, ½ горнятка топленого масла, ¼ горнятка олії, 1 ложка соли, мука.

Розмішати цукор з водою, посипати поверх дріжджів й оставити на 10 хвилин. Додати дріжджі до прохолодженого молока, домішати муку, докладно розбити, накрити й поставити в тепле місце, щоб розчин підріс. Додати всі оставші складники, крім муки, і добре розмішати. Замісити мукою, даючи стільки муки, щоб тісто було густе. Чим густіше тісто, тим краще збережеться форма паски. Місити так довго, щоб тісто відставало від руки і виглядало гладке та вилискуюче. Помастити верх товщем, накрити і дати в тепле місце, щоб тісто подвоїлося обємом. Помісити і знову дозволити нарости. Приготовити круглі форми на паски. Виробляти паски, поставити їх в тепле місце, щоб виросли. Помастити вбитим яйцем. Пекти спершу в температурі 375 до 400° впродовж 10 хвилин, щоб тісто швидко піднялося, тоді знизити температуру до 350 і пекти приблизно годину. З цього тіста буде 2 до 3 паски.

Спосіб виробу паски

1. Поділити тісто на частини відповідно до числа заплянованих пасок. Розкачати тісто приблизно пів цаля грубости, відкраяти дві довгих частини і кожну уформити у довгий 18-цалевий валок. Сплітати їх, обвиваючи вліво одна поверх другої, звинути в коло й покласти у вимащену круглу форму. Це спідня частина паски.

2. Відкраяти дві менші частини і уформити кожну у 12-цалевий валок; розтяти кінці на двоє і закрутити один кінець вліво, а другий вправо. Покласти їх навхрест поверх виробленого тіста у формі.

Бурсачки Інституту Св. Івана в Едмонтоні вчаться виробляти паски. Пані Софія Василишин дає лекцію як виробляти великодну паску. Показ виробу пасок відбувся в Інституті Св. Івана, в середу 16 лютого. Дівчата в резиденції слухають і придивляються. Присутні були також: пані В. Сиротюк, пані А. Ганочко і панна Р. Фарина.

1-ий ряд зліва направо: С. Середяк, Ч. Садова, пані С. Василишин — інструктора, Л. Гунька; **2-ий ряд:** Р. Фарина, С. Семака, О. Голько, С. Федун, О. Горошко, І. Николин, П. Кіць, П. Ничипорик.

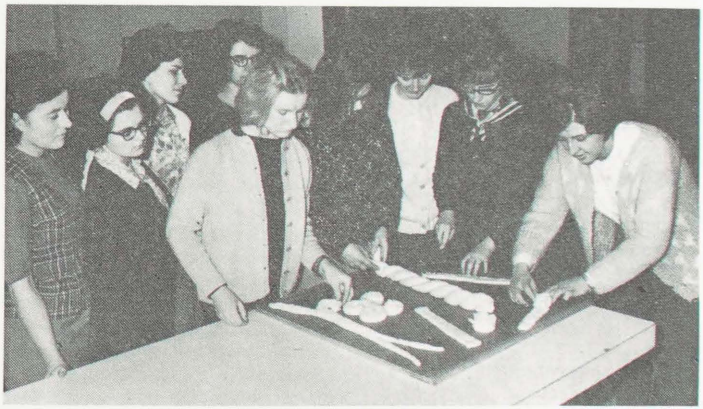

А тут студентки Інституту пробують самостійними силами виробляти та пекти паски.

3. Відкраяти чотири ще менші кусни і зробити з них 8-цалеві валки приблизно на цаль грубости. Зробити чверть цалевий розріз в однім кінці валка і, починаючи з того розрізу, скрутити валок у формі „рожечки". Покласти поміж раменами хреста. Так само поступати з оставшими валками. Вироби на пасці закінчені. Накрити й поставити в тепле місце, хай виросте. Помастити вбитим яйцем і пекти.

Горіхові тісточка

½ горнятка масла, ½ горнятка темного цукру, 2 жовтки, 1 ложечка ванілі, 1½ горнятка просіяної муки, 1 ложечка порошку до печива, ¼ ложечки соли.

Розтерти масло з цукром, жовтками і ванілю на гладку масу. Муку пересіяти з порошком до печива і сіллю. Додати муку до першої маси і замісити. Виложити тісто у вимащену маслом 9 x 9-цалеву форму і рівномірно розправити. На верх дати таку масу:

2 білки, 1 горнятко темного цукру, 1 горнятко січених горіхів, 1 ложечка ванілі.

Вбити туго білки. Додати цукор малими частинами і вбивати. Домішати горіхи й ванілю. Виложити на приготований корж. Пекти в температурі 350 приблизно 20 хвилин. Ще поки тепле покраяти на квадрати.

Сирна паска

Тісто на пасху (подано на сторінці), 1 фунт сухого сира, 2-3 яйця, вбиті, 1 ложечка цинамону, ½ ложечки соли, ½ горнятка або більше цукру, 1 ложечка муки, ½ горнятка родзинків.

Розкачати тісто чверть цаля грубости і виложити ним дно і боки форми на хліб. Сир перетерти через ситко і додати всі вище подані склад ники. Докладно розмішати. Виложити сирну масу на тісто. На верх покласти хрест і рожечки або інші прикраси з того самого тіста. Помастити вбитим яйцем. Пекти в температурі 350 впродовж години. Якщо надто румяниться, знизити температуру.

(подала Осипа Фарина)

Буряковий холодець із хроном

Запарити цитриновий „джелі" кипячою водою за вказівками на пачечці, даючи ¼ горнятка менше води. Додати 2 ложки цитринового соку або оцту і ¼ ложечки соли. Захолодити аж витвориться мяка драглина. Додати 1½ горнят січених варених буряків, ¼ ложечки або більше тертого хрону і порошкової цибулі (оніон павдер або салт) до смаку. Перемішати й виложити у звогчену водою форму. Захолодити. щоб драглина стужіла.

Перед поданням на стіл вставити форму у гарячу воду на хвилинку, тоді перевернути дном догори на полумисок.

Мариновані яйця

Зварити на твердо шість яєць та обібрати їх з лушпини. Закрасити яйця на кілька кольорів, вживаючи ярінні краски для пожив, розпущені водою. Приготовити маринаду з таких складників: ¾ горнятка цукру, ½ ложечки соли, 1½ горнят білого оцту, 1½ горнят води, кусок цинамону, 12 зерен гвоздики. Варити 10 хвилин. Зняти з вогню. Вложити яця в маринаду і перетримати в холодильнику через ніч. Закрашені мариновані яйця можна вживати як прикрасу до салат, мясив, або можна їх їсти цілими.

Печена шинка

До великодніх страв належить шинка. На ринку маємо їх багато до вибору. Звичайно мясарські фірми подають на обгортці шинки докладні інформації, як її готувати. Деякі

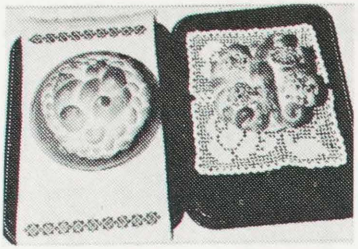

Спечена паска

вироби шинок потребують приварення як першого кроку. Найкраще поступати за поданими фірмою вказівками.

Шинку печемо розкритою у плитній посудині в температурі 325° Ф. аж до готовості, дозволяючи 25 хвилин на кожний фунт, якщо це половина шинки. На цілу шинку даємо 30 хвилин на кожний фунт. Якщо маємо термометр до мяса, його треба встромити в середину шинки і коли вказівка дійде до 175° Ф., шинка готова. Готове мясо матиме рожеву закраску і буде мяким на прокол виделкою. Пів години перед закінченням вийняти шинку з печі, зняти шкірку й понадрізувати товщ в один і другий бік у формі малої кратки.

Окремо змішати трохи темного цукру, порошкової гірчиці (мостард), овочевого соку або мармеляди і цим помастити шинку. Встромити цілі зеренця гвоздики (кловс) у прорізи. Верх прикрасити кружельцями ананасу (пайнепл) або пластинками помаранчі або одним і другим на переміну. Дати шинку назад до печі і пекти пів години, поливаючи час від часу юшкою, в якій шинка печеться. Подавати шинку гарячою або зимною, як хто бажає.

Домашня ковбаса

Приготовити кишечки на ковбаси. Почистити їх, натерти сіллю або намочити в добре посоленій воді. Тоді докладно вимити з солі й просушити на стирці. Дрібно посікти ножем 8 до 10 фунтів свинячого мяса (може бути з передньої лопатки). Хто бажає, можна дати одну третю частину телячого мяса. Невеличкий додаток бейкону або шинки теж годиться. Посолити і поперчити, додати розтовченого часнику й докладно рукою перемішати. Коли ходить, щоб запах часнику був слабий, тоді розправити розтовчений часник водою і сцідити воду до мяса, а часник відкинути. До ковбаси можна додати таку смакову заправу як майоран (марджорем) або шавлію (сийдж), але це не є обовязкове. Відставити мясо до холодильника на ніч, щоб перейшло смаком. Тоді ще раз докладно перемішати і оставити на кілька годин.

Начинювати кишечки машиною або через ріжок. Перетримувати в найхолоднішім місці у холодильнику. Ковбаси можна припекти в ринці, а тоді дати до печі, або відразу пекти упечі.

(подала **Анна Юрчук**)

Порічковий пиріг

2½ горнят муки, ½ ложечки соли, ¾ горнятка „шортенінг" або масла, 1 жовток, ½ до ⅔ горнятка холодної води.

Пересіяти муку з сіллю. Товщ розтерти з мукою. Розбити жовток з пів горнятка води і замісити тісто. Якщо потрібно, дати трохи більше води. Розділити тісто на дві частини. Вистелити одною частиною тіста дно і боки вимащеної форми. Приготовити таку начинку:

¾ фунта сушених порічок (кирантс), 2 терті яблука, 1 горнятко цукру, ½ ложечки цинамону, ¼ ложечки мускату (натмег).

Змішати всі складники і виложити на тісто. Покрити оставшою частиною тіста. Верх помастити розбитим білком. Проколоти тісто виделкою в кількох місцях. Пекти в гарячій печі (425) приблизно пів години, або аж пиріг зарумяниться. Покраяти на квадрати.

(Подала **Катерина Друль**)

Хрустики

3 жовтки, 1 ціле яйце, ½ ложечки соли, ½ горнятка цукру-мучки (айсінг), 1 ложечка ванілі, 1 ложечка руму, 1 горнятко муки.

Убити жовтки і яйце до білости, додати сіль і цукор і разом розбити. Домішати ванілію і рум. Замісити мукою. Докладно тісто вимісити аж до гладкости. Це забере приблизно 15 хвилин. Поділити тісто на три частини. Накрити і дозволити відлежатися щонайменше 15 хвилин. Розкачати тонко, покраяти на паски та виробляти хрусти. Накрити пластикою, щоб не сохли. Смажити на румяно в гарячім товщі. Посипати цукром-мучкою (айсінг).

(Подала **Марія Сохацька**)

ЩО НОВОГО У ВИДАВНИЧОМУ СВІТІ

Перше число „Пластовий Шлях"

В Торонто появилося перше число **„Пластовий Шлях"**, орган пластової думки. Головний редактор Юрій Пясецький. Члени редакційної колегії — Осип Бойчук, Орест Гаврилюк, Яро Гладкий, Роман Голод, Ольга Кузьмович, Любомир Онишкевич, Володимир Савчак, Данило Струк. Крім того є ще так звана ширша рада редакційної колегії.

Журнал „Пластовий Шлях" це не є новотвір. Він по довгих роках відновив свою діяльність. Перше його число вийшло 1930 року, ще під пануванням на західних землях України, Польщі. Через важкі умови припинив свою видавничу працю по виході трьох чисел. Відновив знов „Пластовий шлях" своє життя на еміграції 1950 року. Важкі еміграційні умови, виїзд на поселення й оце на початку 1966 року знову піднісся до життя.

Цілий журнал дуже добре себе презентує. Можна б без обави сказати, що стилістично він призначений для академічної молоді, особливо такої, що виростала поза межами України.

НОВЕ ЧИСЛО „СЛОВО НА СТОРОЖІ"

Чергове число „Слово на сторожі" — органу Товариства Плекання Рідної Мови, що його очолює проф. К. Біда з Оттави вийшло друком на початку цього 1966 р.

„Слово на сторожі" — єдиний журнал поза Україною, присвячений всецілo справам української мови, її збереженню й плеканню в умовах українського розсіяння в країнах вільного світу.

Етимологічний словник української мови — проф. Яр. Рудницький, видання УВАН в Канаді. Пятий випуск з буквою „В." з друкарні „Українського Голосу". До друку готуються наступні випуски.

КОНКУРС

Союз Українок Канади проголошує конкурс на малювання образів на тему ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ В КАНАДІ АБО НА ЯКУСЬ ЗАГАЛЬНУ КАНАДІЙСЬКУ ТЕМУ. Найкращі образи будуть призначені Союзом Українок на проєкт на Сторіччя Канади.

В конкурсі можуть брати участь всі українські мистці-малярі, які замешкують в Канаді.

На конкурс можна висилати довільне число образів, подаючи ціну кожного образа, не пізніше як до 1-го березня, 1967 року на адресу:

W & W ART GALLERY
2263 Bloor St. W.,
Toronto, Ontario

За дальшими інформаціями просимо вдаватися до комітету на адресу:

Mrs. J. BALAN,
4001 Dufferin St.,
Downsview, Ontario

Січень, 1966.

Серед жінок

Давай, виберемо її на голову на наступних річних зборах, тоді не буде так всіх критикувати.

Зрази (Міт болз)

1 фунт січеного м'яса (волове або свинське), ½ горнятка згущеного молока з бляшанки „івепорийтид", ½ горнятка січеної цибулі, ⅔ горнятка покришених коржиків („сода крейкирс"), ½ ложечки солі, 1 ложечку „сізенінг солт", Олива до печива, 15-унцову бляшку ананасу (кавалками), 1-2 ложки крохмалю, 2 ложечки жовтого цукру, ¼ горнятка оцту, 1-2 ложечки „сой сос", 1 горня січеної зеленої паприки.

Змішати м'ясо, молоко, цибулю, кришки і сіль (одну і другу). Зробити 18 мірних галок (зрази). Присмажити в оливі. Зцідити товщ, зцідити ананас і до сиропу додати води, щоб разом було 1½ горнятка. Змішати сироп, крохмаль, оцет, цукор та сойя сос. Варити аж згусне. Додати до м'яса з ананасом і паприкою. Приварити 15 мінут і подавати з вареним рижом.

Залізка до прасування

Парові електричні залізка постійно осягають більшу популярність між господинями. У 1952 році 25% залізків мали парові прилади, — у 1962 році поверх 85% були парові. Пересічна господиня прасує велику скількість годин на тиждень і тому залізко повинно бути легке, пасоване до руки і вигідне для прасування ріжних речей у домі — вовняні, найлонові і тд. Добре було б господині спробувати залізко заким його купувати — можна позичити в сусідки, коли вона має таке, що вам подобається.

Коли думаєте купувати нове залізко — спробуйте його в склепі — чи добре пасує до руки, чи досить тяжке для вас особисто, чи електрична „корд" є у вигіднім місці, чи марки для ріжних полотен є ясно зазначені тощо. Також добре знати чи легко дістати направи до залізка. „Консумерс оф Канада" випробували 10 ріжних марок залісків у 8-ох великих містах і лябораторіях, а по ріжних домах і узнали що найліпші були „Берклі-Ітонс", „Сайлекс", „Джанерал Електрик" і „Санбім", але останні два є тяжкі і трохи дорожчі в ціні.

Господиня повинна купувати залізка до своєї вигоди, щоб не мучилася і щоб якнайлегше і вигідніше було її прасувати щотижня.

Дуже важне також є мати відповідну дошку до прасування, або навіть дуже добре сидіти при прасуванні, щоб не томитись безмірно і без потреби. Дуже важно мати добре світло для близької праці і не назаваді коли прасуємо.

Приготовляючи омлет брати одно до двоє яєць на особу й на кожне яйце дозволити ложку молока, сіль і перець до смаку.

Жилуватий кінець шинки, що вже не дається краяти на пластри змолоти на машинці, заправити, як бажається, дрібно кришеним огірком і робити з того сендвічі.

P 66D
SAMYCIA MRS S JAN 68
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

ВИКАЗ ЮВІЛЕЙНИХ ПОЖЕРТВ

Відділ ім. Тризуб — Торонто — $25.00
Відділ ім. О. Пчілки — Форт Вілліям — 15.00
Відділ ім. Л. Українки — Ватсон, Саск., із Свята Книжки — 10.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Смокі Лейк — 10.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Донвел, Саск. — 10.00
Із збірки на прийнятті в честь п-ва Л. і Ю. Головків — Гемилтон, переслала Л. Сапентів — 10.00
Пані Юлія Чепесюк — Форт Вілліям — 10.00
Пані С. Стратійчук — Саскатун — 13.00
Відділ ім. Л. Українки — Форт Френсес — з нагоди Свята Л. Українки — 7.50
Пані Т. Лазарович — Едмонтон — 6.00
З приводу 25-го ювілею подружжя Петра й Олесі Ковальських — Гефорд. Збірку переслав о. С. Зузак — 5.00
Відділ ім. Кн. Ольги — Вернон, Б. К., на невянучий вінок бл. п. Ірінки Гуцуляк — Ніягара Фалс — 5.00
Пані Софія Кушнірук — Винярд, Саск. — 5.00
Пані Н. Калин — Ошава, Онт. — 5.00
Пані Е. Романюк — Ванкувер — 5.00
Пані С. Дацьків — Ґримзбі, Онт. — 5.00
Відділ ім. О. Пчілки — Мирнам, Алта. — 5.00
Відділ ім. Л. Українки — Монтреал — 5.00
Відділ ім. Доньки України — Роблин, Ман. — 5.00
Пані Анастасія Стечишин — Вінніпеґ — 5.00
Пані Анна Палинчук — Лідер, Саск. — 5.00
Пані М. Топоровська — Пайн Ривер, Ман. — 5.00
Пані Анна Тріщук — Саскатун — 5.00
Відділ ім. Доньки України — Винярд, Саск. — 5.00
Пані Юлія Сулима — Торонто — 5.00
Пані Леся Івасюк — Едмонтон — 5.00
Пані Мирослава Фербей — Едмонтон — 5.00
Пані Наталка Мельничук — Едмонтон — 5.00
Пані Анна Журавецька — Де Па, Ман. — 5.00
Пані Д. Цьотка — Лондон. Онт. — 3.00
Пані К. Ґорак — Чиливек, Б. К. — 2.00
Пані Анна Ріпак — Винярд, Саск. — 2.00
Пані В. Сулятицька — Гефорд, Саск. — 2.00
Добр. О. Савчук — Вінніпеґ — 2.00
Пані Люба Янкович — Торонто, на невянучий вінок свого батька бл. п. С. Ковбля — 2.00
Пані Текля Кравчук — Елфрос, Саск. — 2.00
Пані М. Редчук — Монтреал — 2.00

По $1.00: А. Ревун, А. Сташко і Н. Вірстюк — Едмонтон, А. Прокопюк і М. Гомонко — Монтреал, А. Данилюк — Гаєс, Саск., М. Фещук — Вайта, Ман., М. Семчишин, А. Романко і Анна Гнідець — Торонто, І. Гоменюк — Транскона, Ман., Л. Пасинек — Ватерфорд, Онт., М. Роговська і О. Фастриґа — Гемилтон, В. Сеньків — Вишарт, Саск., Ю. Нема — Ст. Кетеринс, Т. Дикун — Ґарденгон, Ман., А. Присяжна — Вірдейл, Саск., С. Шпитковська — Бімзвил, Т. Стельмах — Детройт.

По 50 ц.: П. Яремчук — Едмонтон.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пан В. Перепелюк — Флин Флон — 1, раніше 18, разом — 19
Пані Анна Бойко — Торонто — 1, раніше 6, разом — 7
Пані Н. Микитюк — Вернон, Б. К., 1, раніше 2, разом 3
о. В. Апонюк — Айтуна, Саск — 1
Пані О. Завісляк — Вінніпеґ — 1, раніше 1, разом — 2
Пані Софія Ригус — Йорктон, Саск — 1
Пані М. Костів — Бімзвил, Онт. — 1
Пані Наталія Кулик — Роблин, Ман. — 1
Пані Ю. Боярчук — Норт Сорі, Б. К. — 1
Пані Евдокія Бабюк — Вердон, Кве. — 1
Пані Г. Палилик — Смокі Лейк, Алта. — 1
Пані Елена Лазарович — Гефорд, Саск. — 1
Пані Н. Шиш — Вільна, Алта. — 1
Панна Д. Гаврисишин — Вінніпеґ — 1

Вітаємо нових передплатників нашого журнала. При цім висловлюємо щиру і сердечну подяку всім тим особам, які про журнал щиро турбуються і приєднують для нього нових передплатників. Хочемо сказати всім зацікавленим, що кампанія за новими передплатниками, яку ми були почали в рік пятиліття ще не скінчена, ще мають бути виплачені нагороди тим всім, що здобули собі за певне число передплат. Хочемо вручити їх більше святочно і мабуть зробимо це на наших провінціяльних з'їздах цього року. Кожна здобута нова передплата йде на рахунок кампанії.

Ольга Завісляк, головна референтка

ТИМ, ЩО ЛЮБЛЯТЬ ВИШИВАТИ

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

так називається книжка вишивок і стібів, написана в англійській мові. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, доріжок, рушничків з показником кольорів ниток. Є взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Книжку видав Союз Українок Канади.
Продається по $4.00 з пересилкою.
Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.